dobri otac antić

Sluga Božji

God. 23 (1993) Broj 4 (88)

Stota obljetnica rođenja Sluge Božjega

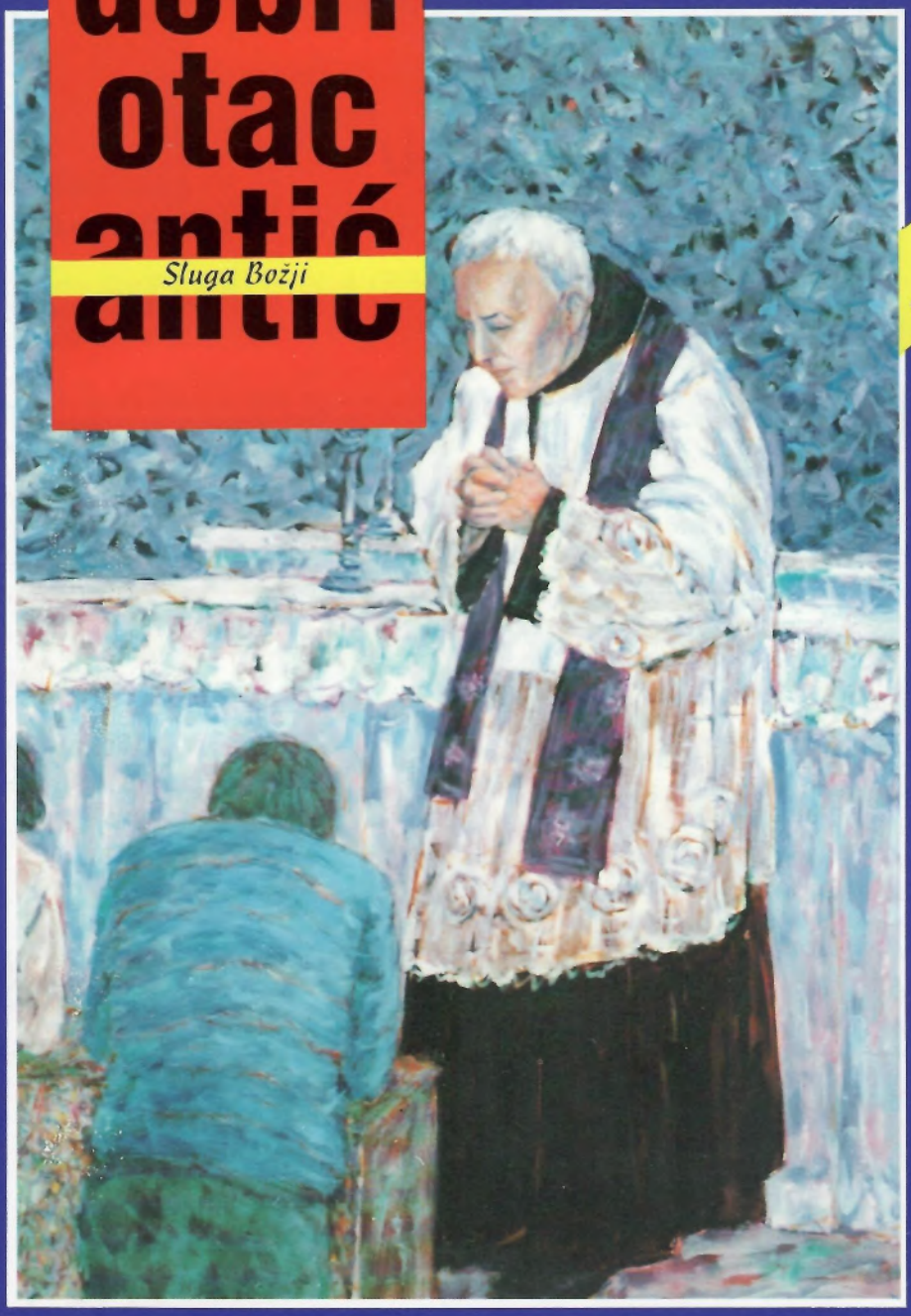

Glasilo
Vicepostulature
sluge Božjega
o. Ante Antića

- "Molba ljubavi"
- Adventska meditacija
- Baština tvoja - učenik svome učitelju -
- Antić - Most između neba i zemlje

Iz rukopisa o. Antića

MOJA USRDNA I JAKA "MOLBA LJUBAVI" BOGU POSVEĆENIM DUŠAMA

Ovo što je sluga Božji o. Antić 29. III. 1936. (prema RUKOPISU) čudesno u zanosnoj ljubavi promatrao i slušao, to bijaše zaista ona stvarnost: "Što (ljudsko) oko ne vidje, i uho ne ču, i u srce čovječje ne uđe, a Bog pripravi onima koji ga ljube" (1 Kor 2,9). Fra Antino potpuno predanje volji Božjoj dovelo ga je u evanđeoskoj školi poniznosti do zvanja sjedinjenja srca, duše i pameti s njegovom Ljubavi.

Da spasim svijet, trebam izabranih duša - pravih otkupiteljskih zaručničkih duša. Nemam ih dosta, još mi ih manjka.

Dajte Mi takvih duša! Budite Mi takve duše! Moje vas srce čeka. I moli vas, da dođete na Moje srce!

No dobro znajte:

Kao raspeti Zaručnik slavim svadbu na križu. Pravo zaručničko srce plijen je Ljubljenoga; Ono je samo ***jedan*** kucaj, sa srcem Zaručnika, ljubi sve ono, što On ljubi.

Tako moraju moje izabrane zaručničke duše nestati u meni. Moraju se dati zarobiti i za Mene istrošiti.

Kao Mene mora i njih istrošiti goruća žeđa za proslavom Moga Oca i spasenjem duša;

Moraju ljubiti kao Ja križ i otkupiteljske muke.

Nećete li svi pripadati broju tih duša?

Zar bi vam mogao iskazati veće ljubavi od ove što vam iskazujem ovom svojom molbom ljubavi?

Za vas sam sebe učinio Hostijom, budite i vi Meni sasvim i potpuno žrtvene Hostije!

29. III. 1936.

Fra Ante Antić

SVIM RANJENICIMA, PROGNANICIMA,
OŽALOŠĆENIMA
I BRANITELJIMA DOMOVINE,
SURADNICIMA, DOBROČINITELJIMA, ŠTOVATELJIMA
I ČITATELJIMA NAŠEGA GLASILA:

SRETAN BOŽIĆ
I BLAGOSLOVLJENO MLADO
LJETO 1994.

želi Vicepostulatura i DOA

DOBRI OTAC ANTIĆ

Glasilo Vicepostulature
sluge Božjega
o. Ante Antića
God. 23 (1993) Broj 4 (88)

Za sve što se u ovom Glasilu navodi ili nazivlje "čudo", "svetost", "svetac" i slično, to u duhu crkvenih propisa, treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu ovom izreći će konačni sud sv. Crkva.

Osnivač i izdavač: Franjevački samostan, Vrbanićeva 35, 41000 Zagreb. *Uređuje i odgovara:* o. Vladimir Tadić. *Adresa uredništva:* Vicepostulatura, Vrbanićeva 35, 41000 ZAGREB, tel (041) 446-906. *Administrator:* s. M. Asumpta Strukar. *Tehnički urednik:* Marijan Osman. *Godišnja pretplata:* 16.000 HRD. *Pojedinačni broj:* 4.000 HRD. *Za inozemstvo:* 3 DEM. *Poštarina plaćena u gotovom.* Izlazi 4 puta godišnje dozvolom crkvenih i redovničkih poglavara. *Nadležnim republičkim rješenjem* glasilo je oslobođeno plaćanja poreza na promet.
Tisak: KRATIS, Zagreb.

SADRŽAJ

Antićev primjer kod ratnih nevolja 1
Adventska meditacija 2
Božić 4
Baština tvoja - učenik svome učitelju 5
Na valovima radija 6
Svetost života i djela fra Ante Antića 6
Ispovjedaonica o. Antića - most između neba i zemlje 8
Uspomena na fra Antu Antića 11
Antićeva baština u duhovnoj obnovi Hrvatske . 13
Fra Antin klerik za 100. rođendan 14
Fra Antin jubilej na sinjskoj gimnaziji 15
U sjeni oltara 16
Idite k ocu Anticu 17
Otac Antić - život po evanđelju 19
O blažen taj dan 21
Da se duševno ojačate 21
Mladi iz Mainza na grobu oca Antića 22
Č. s. milosrdnice kod oca Antića 22
Mistika sluge Božjega o. Ante Antića 23
Veliko blago - Pravilo mome životu 24
Sluga Božji me dohvatio i zahvatio 25
Palma zahvalnica na grobu o. Antića 26
Naši darovi malom Isusu 27
Uslišanja - zahvalnice - preporuke 28
Naši pokojnici 30

UREDNIKOVA RIJEČ

Antićev primjer kod ratnih nevolja

Kako već sami, dragi čitatelji našega glasila DOA, reagirate u vašim pismenim i usmenim dostavkama koje nam dolaze na ured Vicepostulature, mi vam želimo da naše glasilo "Dobri otac Antić" (DOA) bude doista vaše glasilo koje nastoji ići ukorak s vašim željama i potrebama tako da postane pravi korijen vaše duhovnosti po uzoru i primjeru sluge Božjega oca Ante Antića.

DOA je specifično glasilo, izrazito svete orijentacije života koju je duboko proživljavala karizmatska i dinamična svetost života o. Antića koji nam zacijelo može pomagati kao primjer i uzor našem kršćanskom životu i u našoj duhovnosti.

Nazrijevamo iz mnogih dopisa da su vam - više-manje - sve rubrike privlačne, drage i bliske, a najveći broj vas je onih koji obvezatno čitate rubriku USLIŠANJA . ZAHVALNICE i PREPORUKE, što i vas potiče na molitvu u zagovor Sluge Božjega. Ta rubrika zbog stalnih zapisa, molitava, zahvalnica i preporuka od brojnih štovatelja zacijelo bi mogla pokrivati sve stranice našega lista jer svakoga nam dana stižu brojni takovi dopisi. A uz ta uslišanja ne zaboravimo se posebno obraćati Presvetom Trojstvu i Blaženoj Djevici i Majci Mariji da nam što prije otac Antić dođe s aureolom i blaženika i sveca svete Crkve.

Posebnu aktualnost ima u ovom broju DOA "ADVENTSKA MEDITACIJA", Antićev primjer kakav stav trebamo imati u svojoj pobožnosti kod ratnih nevolja. Bog će odgovoriti na naše pobožne i iskrene molitve prave vjere, kako je odgovorio i na molitve dobroga i vjernoga Sluge svojega .

Pročitajte svakako i druge članke, a osobito propovijedi: hvarskoga biskupa mons. Slobodana Štambuka, fra Zvonka Pirića i fra Mate Matića... Niz izvadaka iz pisama i rukopisa Sluge Božjega svakome će korisno doći. U vijestima će - moguće je - svaki čitatelj moći pronaći što ga interesira.

DOA mogu svi čitatelji preporučiti i drugima koji ga dosad nisu imali u rukama, jer DOA je po uzvišenoj svetosti dobrog oca Antića prijatelj i ljudima koji ga još nisu upoznali.

Uz srdačan pozdrav: ***SRETAN VAM BOŽIĆ I DA SVIMA U MIRU, SLOBODI, BLAGOSLOVU I LJUBAVI DOĐE NOVA GODINA1994.***

Urednik

S ocem Anticem protiv tame rata

ADVENTSKA MEDITACIJA - eto, to je od pamtivijeka novo i uvijek najnovije u ljudskoj civilizaciji. Ona, dosljedno tome, nije nešto što bi bilo nedostojno svake ljudske duše i srca, nego, naprotiv, ono što je najduhovnije i najbožanstvenije za dušu, srce i razum; što čovjeka nadahnjuje, podiže i vodi u nadnaravno - nadljudsko i nadzemaljsko! Ona je uvijek bila, jest i ostaje ponajljepši molitveni oblik, pristupačan svakome duhu i najmodrenijem vremenu, asketa i kontemplativaca, redovnika i svećenika, učenjaka i mislilaca, teologa i konvertita, pjesnika i radnika, očeva i majki, mladića i staraca. Ona je (u jednom pravom smislu ona jest) usmjerenost ljudskoga hoda prema najvišem očovječenju čovjeka, njegova mira, sreće, zadovoljstva, ljubavi i blagostanja. Zato su je cijenili sveci, mistici, idealisti, psiholozi, realisti, umjetnici, poete, filozofi, jer joj pripada najširi okvir poimanja života, smrti i vjere, kao i svi oblici i vrste uzdignuća pameti i srca k Bogu i to od Praizvora života do vječnog i blaženog uživanja Svevišnjega.

Ova je zemlja toliko materijalizmom okovana, zabludama opsjednuta i ratom zaluđena u svom eksplozivnom "napretku", čovjeku današnjice pusta, prazna i dosadna: ne posjeduje ništa u svom neprestanom i dekadentnom planu da čovjek zadobije od njezine civilizacije ono najduhovnije, najljudskije i najbožanskije što donosi mir, smisao, istinu, slobodu, nebo, ljubav, sreću, milost, zajedništvo i ujedinjenje u Bogu i s Bogom. ADVENTSKA MEDITACIJA - eto to je škola uspinjanja kršćanske duše i misli - kršćanske meditacije - da nas Bog sa svojim Jedinorođencem pohodi, ispuni, osmisli, smiri i učini dostojnima svoga mira, milosrđa i svoje vječne milosti i ljubavi; da nam Isus Krist, Knez mironosni, riješi sve probleme i nepravde zemlje i svijeta. Ona je tipično i samo kršćanska, jer jedina pospješuje i ubrzava ispunjenje nade u Božji dolazak božanskog mira, ljubavi, milosrđa i praštanja, ako se s vjerom i ljubavlju otvorimo misteriju Božića.

S prvom nedjeljom došašća (adventa) sveta Crkva je započela novu liturgijsku godinu s duhovnom pobožnom pripravom za slavljenje Božića, utjelovljenja i dolaska Sina Božjega na našu dolinu suza, boli i patnje. Mi se pitamo u ovim surovim ratnim godinama ima li smisla zaista što poduzimati da nam Božić i božićni blagdani budu sretniji, blaženiji i dostojniji našega kršćanstva i vjere u Isusa Krista, dok nam još ove ratne strahote kao Damoklov mač lebde nad našim životima.

Sluga Božji o. Antić znao je veoma dobro i bio je svjestan da je i u ratnim tjeskobama Bog najveća pomoć, sigurnost i sreća ljudskome životu. U njegovu je sobu minobacačka granata udarila, ali nije ga potresla, ni pomela, ni prestrašila. I dok su u II. svjetskom ratu na zvonik samostanske crkve u Makarskoj padale bombe od 200 kg i teže a on uz vruće zazive u zvoniku predmolio krunicu - kazuju njegovi učenici - bombe su bile bez snage rušenja i ubijanja. Njegova predanost volji Božjoj bijaše moćnija od zloće i mržnje neprijatelja. Znao je srcem moliti: "Ti, Gospodine, milosrđa mi svoga ne krati, dobrota Tvoja i vjernost nek me svagda čuvaju!" Tako je u ratu - o čemu govore brojna svjedočanstva - u milosti i Božjem milosrđu: krijepio, snažio, duhovno vodio i osiguravao sebi i drugima sigurnost života u najtežim ratnim opasnostima i nevoljama.

Ovaj rat, koji je za sve nas - kako bi o. Antić rekao - "iskušenje naše vjere, ljubavi i predanosti volji Božjoj", najveći je zločin i sotonska obmana što su je prihvatili agresor i njegova klika zavojevači rata i tmina, da se Hrvatski narod izbriše s lica zemlje, trebao bi pomoći da i mi po primjeru o. Antića žarče molimo, da s molitvom i vjerom više očeku-

jemo pomoći, milosti i spasenja od Božjeg milosrđa i dobrote nego što se nadamo da nam mogu pomoći vještine ljudske politike. Na kraju - moramo znati - spasenje i pomoć Gospodnja pohodit će one i osloboditi od nevolja one koji su mu ostali vjerni i odani u najvećim kušnjama vjere i nevolja života. U to biti uvjeren, kao što bijaše uvjeren o. Antić, znači svjedočiti živu prisutnost Isusa Krista u riječima i djelima svoga života, znači svjedočiti Radosnu vijest Isusove snage i pomoći u svijetu i među ljudima, vjerujući duboko da će nas On sačuvati, spasiti i osloboditi od svih zala, pa i od zla ovoga rata. Biti pod okriljem Božje milosti, znači biti siguran da nam nikakvo, pa ni đavolsko zlo ne može nauditi.

Crkva će nas u vrijeme došašća kao dobra majka s pravom pozivati preko proroka: *"Pripravite put Gospodinu!"*, da budemo oslobođeni svega onoga što nas muči u srcu, duši, životu i savjesti, a to znači da se oslobodimo od svih grijeha i krivnja svojih. Taj poziv Crkve bit će njezina usrdna molitva s pozivom Isusu da nam On sam dođe u srca, duše, obitelji i cijeli naš narod. Možda adventsku molitvu svete Crkve nećemo pred Božić mnogi usvojiti? Možda nekima - zbog ratnih stradanja ili osobnih grijeha - i na Božić Isus, kad se rodio kao dijete, biva previše apstraktan, nedodirljiv i nepotreban njihovim životnim problemima, tjeskobama, mukama i potrebama? Takvi nisu svjesni da je Isus svojim rođenjem u tuđoj štali i bijegom pred Herodovim nožem u egipatsku zemlju odmah i sam prihvatio sve naše boli, muke, progonstva i zloće ovoga rata da bi nam bio Spasitelj i Oslobodiitelj u svim teškoćama.

Možda smo neki opterećeni stvarnim i osobnim grijesima nevaljalog, nemoralnog i nevjerskog života pa si ne želimo i ne možemo ni predočiti zašto nas je predobri Bog toliko uzljubio u Isusu Kristu kad nam ga je poslao kao Jedinorođenca svoga da se za nas na Božić rodi u štalici od Djevice Majke, da za nas umre na križu i opet treći dan uskrsne iz groba. Kršćani vjerujući u to prihvaćaju i svete sakramente, pomiruju se s Bogom po sv. ispovijedi, postaju oslobođena Božja djeca. Tada im MIR U DUŠI I ŽIVOTU postaje stvarnost, a teror, rat, nesigurnost i zloća nestaju i išćezavaju.

Situacija nam je zbog rata još svima teška, kaotična i katastrofalna. Koliko samo stotine tisuća prognanih braće i sestara imamo? Koliki deseci tisuća ranjenih, ožalošćenih: djece bez oca i majke, roditelja bez djece? Kolike stotine tisuća siromašnih, gladnih i golih bez igdje išta, ičega i ikoga svoga?

Duboko vjerujemo da Bog nas sve zajedno i pojedinačno poziva na pomoć svima ugroženima i ojađenima, ali i vjerujemo da Bog hoće i želi vidjeti u našim svim srcima

svoju milost, milosrđe, život i ljubav. On hoće i može da iz svega, pa i iz ovih najvećih zala, nastane dobro svakom čovjeku i narodu. Zato treba da se svi mi, koji smo spremni da se posve založimo za svako dobro koje nam je Isus donio na ovu zemlju svojim rođenjem, usrdno založimo Anticevom vjerom i ljubavlju u svojim molitvama pa će nam Isus doći u svojoj božanskoj stvarnosti i s pjesmom anđeoskom: ***"Slava na visinama Bogu, a na zemlji mir ljudima dobre volje!"***

U tom adventskom svjetlu naše osobne i zajedničke priprave slobodno vjerujmo da ni naše pogreške, ni grijesi, a ni zablude nisu uzaludne ako ih Bogu iskreno iznesemo u svetoj predbožićnoj ili božićnoj ispovijedi te da Bogu ništa nije teže s njima izići na kraj nego li s našim tobožnjim dobrim djelima.

Uvjerimo se, dakle, živom vjerom, koju je sluga Božji o. Antić u svakoj kapljici svoje krvi i kucaju svoga srca živio cijelim bićem, da Bog nije, kako u svojim zabludama mogu pomišljati ateisti, nikakav bezvremenski usud. On vodi povijest uza sve svjetske i ljudske zloće i ratove i hoće da zavlada njegovo vječno dobro: mir, sloboda, pravda, ljubav i istina. On čeka i odgovara na iskrene i pravedne molitve i želje te na odgovorna djela sve svoje djece. Zorni nam je u tome bio i ostao primjer i uzor dobroga oca Antića.

Odazovimo se pozivu adventa i uskoro će nam svima svanuti, zasjati i zavladati mir, sloboda i blagoslov u zemlji našoj Hrvatskoj.

Fra Vladimir Tadić

Djevojčica kod pada Vareša (nazivao se "Mali Vatikan") spašena je 4. 11. o. g. zauzimanjem švedskih vojnika (UNPROFOR-a). Slika, koja i nije najtragičnija o strahotama 20.000 prognanih vareških Hrvata, obišla je kontinente zemlje

Božić

Milo nas gledaš, Božanski Sine
što k nama dođe u božićnoj noći,
Tvoje su oči i lice puni miline,
k nama ćeš i ove godine doći.

Raširenih ruku pozivlješ ljude
da nemir zamijene usrećenjem duše,
otklone mržnju, pokolj, uništenje,
k Tebi se vrate, pokaju se, skruše.

Hrvatska Te moli i Herceg-Bosna
da prestane borba ludila i krvi,
da u slozi uživamo slobodu i mir,
izgradimo mostove neslomive brvi.

Donesi nam dare rođendana svoga
osviješćenje, radinost, obnovu ognjišta,
blagoslovi Hrvatsku i Herceg-Bosnu,
božićni plamen naših svetilišta.

Ispred nas idi, sve ljude sjedini
zagrljene dobrom, ljubavlju i pravdom
da na Božić dožive obnovljenje, uzlet,
zakite se mirom, slobodom i nadom.

Mirko Validžić, 1992.

Baština tvoja

Učenik svome učitelju - magistru

Dobrom ocu fra Anti Antiću
za duhovnu obnovu Hrvatske

Baština tvoja
puna je svjetla -
tvoj je sav život.
Ti, vječan u sjaju neba!
Zapisi i pisma -
rukopisi sveti -
koje si rezbario srcem i umom,
s pobožnom srećom,
za naša svjetlila raja
do Isusa Krista,
učini nek ostanu
trajni nam glasi
i puti uvijek novi,
milosni - krasni.
Jer si ih glačao vjerno:
uljem života vjere, molitve
i dobrote svoje
u svetoj Ljubavi Bića
živeći s nama i za nas
u zemlji nam pogaženoj -
Hrvatskoj!
Bio si uzor svjetla i sjaja
u bogatom srcu kreposti
što slavno i još uvijek
nam struje
u zemnoj tami.

Raduj se, pjevaj,
moli se i zagovor prosi
Hrvatskoj svojoj
da nam se Ljubav i Svjetlo povrate!
Svatko će slobodan i blažen biti
onaj tko zna ljubiti boli,
kušnje i patnje ljudi
iznad komotnog i bogatog žića
u zemlji Hrvatskoj -
svetoj.
Kako si ponizno u ljubvi nečuvenoj
znao grliti sve sveto,
čisto, odano i radosno Bogu
Ti, uvijek dobri, blaženi
i naš sveti Antiću.

AVT

U SVETOJ PRISUTNOSTI BOŽJOJ

Djetić Isus dao Vam duh velike pokore, skrušenosti srca i neprestanoga mrtvenja sebe i svojih osjetila i afekata! Udijelio Vam dar savršene svoje ljubavi i ljubavi prema bližnjemu, prožeo Vašu dušu iskrenom poniznošću i prezirom svake neurednosti, taštine i samodopadnosti. Spoznali dragog Boga i samu sebe! Uvijek hodali jednostavno, ozbiljno, naravno u svetoj prisutnosti Božjoj. To Vam je moja zahvala, čestitka i revna molitva ovih svetih dana i cijele Nove godine.

(Pismo III/2,4)

Fra Ante Antić

IZ RIZNICE
HRVATSKE KULTURE

NA VALOVIMA RADIJA

SVETOST ŽIVOTA I DJELA FRA ANTE ANTIĆA

(Forum trećeg programa Hrvatskog radija za 100. obljetnicu rođenja Sluge Božjega)

FORUM - treći program Hrvatskog radija - koji u svojim veoma zapaženim i kulturnim emisijama objavljuje najznačajnije velikane hrvatske povijesti kao i povijesne i kulturne događaje, spremno je pripremio i emitirao 5. lipnja 1993, od 18 do 19 sati, i veoma uspjelu svoju kulturnu i duhovnu emisiju pod nazivom "Svetost života i djela fra Ante Antića". U zapaženoj i vrijednoj emisije sudjelovali su: glazbeni umjetnici i poznati pjevači: prof. Anđelko Klobučar, prof. Josip Soldo i solistica č. s. Cecilija Pleša, glumci koji su čitali tekstove Antićeve POSVETE I "PRAVILO MOME ŽIVOTU" kao i IZVATKE NJEGOVIH PISAMA roditeljima jedne ugledne splitske obitelji, te poznavatelji i štovatelji Sluge Božjega: uzoriti kardinal dr. Franjo Kuharić, o. vicepostulator fra Vladimir Tadić i s. Imakulata Malinka, od kojih je urednica "Foruma", prof. Branka Balkovac-Kereškenji zatražila željeni intervju.

Nakon malo pjesme o. Josipa Solde i kraćeg teksta: "Čuvajte čistoću savjesti, ali bez skrupuloznosti. Bolje je i savršenije izbjegavati svaki species pecati... Uvrede protiv bratske ljubavi i u malim stvarima moramo izbjegavati. Jer i u kreposti bratske ljubavi sastoji se ljubav Božja i naše najveće blago i dobro. Svima se okoristite za svoj duhovni život", koje je skladno, umilno i glasno pročitao glumac Boris Miholjević, uzoriti kardinal dr. Franjo Kuharić je izrekao i svoje mišljenje o fra Anti.

Uzoriti naš hrvatski kardinal dr. Franjo Kuharić doživio je realnost, praktičnost i pronicavost Antićeve duše u Božjoj ljubavi, po kojoj je Sluga Božji bio iskreni i nježni duhovni prijatelj i vođa po svetim ispovijedima

Kardinal se prisjeća fra Ante Antića

Moj susret sa slugom Božjim Antom Antićem bio je u Samoboru. Ja sam došao iz Svetog Martina pod Okićem za župnika u Samobor i preuzeo sam župu u proljeće 1958. godine. Točno se ne sjećam godine, mislim da je to bilo 1960. otac Ante Antić došao je na odmor u Samobor u franjevački samostan. Nakon jedne teže bolesti, poslali su ga tamo na svježi zrak u prirodu na

odmor. Tom sam se prilikom ja s njim susreo. I dok je bio u Samoboru, ja sam se kod njega ispovijedao. Doživio sam ga kao čovjeka koji zaista sav živi uronjen u svoj nutarnji svijet u kojem on živi s Bogom. Na njemu se očitovala ta sabranost, taj mir i ta uronjenost u svoju dušu. A ljudi koji su tako ispunjeni Bogom, mogu nešto kazati i drugoj duši da joj osvijetle odnos prema Bogu.

Mogu kazati da mi je on u ispovjedaonici rekao da ima jednu tajnu za mene, ali nikada mi nije otkrio koju tajnu. Samo mi je rekao da moram doktorirati. Ja ga svakako nisam mogao poslušati u tome, jer imati župu s 15.000 duša, ne može se studirati, a posebno doktorirati, i tako je to prošlo. Dakle, nije inzistirao na tome. Ispovjednik naime ne može narediti nešto što nije ujedno i stvar savjesti. Dakle, on je ipak nešto predviđao. Što je predviđao? Ja mislim da je predviđao moje biskupsko posvećenje. To bi mogla biti njegova tajna. Poslije kad sam postao biskup 1964. godine, onda sam još nekoliko puta s njim kontaktirao osobno. Onda je opet zahtijevao da učim jezike, da će mi trebati.

Dakle, iz tih njegovih nekih izjava mogu naslutiti da je on ipak predviđao moju budućnost i moju službu koju ću ja morati preuzeti i kakvi će mi sve biti potrebni uvjeti za vršenje te službe. Ali bitno je ono što je on u duhovnom smislu davao. On je iz svoje uronjenosti u Boga uvijek i svoga penitenta, uvlačio u taj susret da bude što dublje proživljeno, što iskrenije življeno, tako da ljude podiže u duhovnom životu.

Također imam nekoliko njegovih pisama gdje mi on daje program života - duhovnog života - što sve treba činiti, kako raditi, kako i u službi uroniti u Božju prisutnost i tako iz Božjeg susreta polaziti u susrete s ljudima.

Ocjena značenja svetog života i djela Sluge Božjega za Crkvu u Hrvata

Doživio sam ga zaista kao čovjeka Božjega, iako moji kontakti s njim nisu bili dugotrajni, bili su ovako više u kraćem vremenu i u razgovoru, ali sud prepuštam procesu koji se vodi za njegovu beatifikaciju, za njegovu kanonizaciju, ali ja sam ga osobno doživio kao Božjeg čovjeka koji je u Hrvatskoj mnogo značio, bar za onaj krug ljudi i vjernika i vjernica koji su s njim trajno kontaktirali, kojima je bio trajno duhovni vođa.

Svaki svetac, svaki čovjek Božji jedno je svjetlo koje obasjava oko sebe određeni krug i doseže duše koje se u taj krug približe. A otac Ante Antić bio je ispovjednik. Dakle, on nije bio čovjek velikih javnih nastupa, on je bio čovjek skrovitosti. A baš Bog, na neki način, kroz te skrovite ljude koji nisu previše istaknuti u javnosti niti u javnim sredstvima, povezuje s takvim skromnim dušama koje traže Boga. Zato je njegova ispovjedaonica bila prisutnost u koju su dolazili redovnici, redovnice, svećenici, vjernici, studenti osobito, mladi. Tu je on odgajao savjesti. I tu je on sigurno odgojio mnoge vjernike Katoličke Crkve u Hrvatskoj za kršćanski život, za dosljednost u kršćanskom životu i tako je, možemo reći, vršio jednu duhovnu obnovu.

Osobito je poznat po svojoj karitativnoj službi. On je bio siromašni franjevac koji po zavjetima nema ništa. Ali je on znao pronalaziti dobročinitelje. Onima koji su se utjecali njemu u svojim potrebama, i materijalnim, pogotovo studenti, nalazio je dobročinitelje da im pomognu, ili da im se nađe radno mjesto, ili neki stan, ili nešto drugo. On je tu bio moćan svojim utjecajem na dobročinitelje, s kojima je on računao i koji su bili u mogućnosti da surađuju s njim u toj dobroti, te je proširio taj krug dobrote i tako mnogima bio pomoć, ne samo u duhovnoj sferi, nego i u materijalnim potrebama. To je značajka svetih ljudi.

Božji ljudi uzimaju čovjeka u cjelini, ne samo njegovu duhovnost, nego uzimaju i njegovu zemaljsku egziostenciju u, rekli bismo, zaštitu i tako pomažu. Zato će se on i upisati u povijest Crkve u Hrvata kao svijetla ličnost, a nadamo se i molimo se da ga Bog potvrdi, da ga proslavi, i da ga Crkva onda mogne postaviti i na čast oltara da tako posvjedoči da je Božji, da je svet i da je naš zagovornik.

Emisija "Svetost života i djela fra Ante Antića" završila je recitalom stihova pjesnika Joje Ricova, koji pjeva u svojoj poemi ocu Antiću:

Sa visina budi s nama, brate,
Štiti, sveče, vjerne Ti Arvate,
Da se sutra radujemo s Tobom,
U svjetlosti jedno s Višnjim Bogom.

U svjetlosti jedno s Višnjim Bogom.

Mons. Slobodan Štambuk, biskup

PROPOVIJED

ISPOVJEDAONICA O. ANTIĆA - MOST IZMEĐU NEBA I ZEMLJE

Hvarski biskup mons. Slobodan Štambuk druge večeri na ZNANSTVENOM ZBORU propovijedao je u crkvi Gospe od Zdravlja pred brojnim štovateljima o blagotvornom ispovijedanju oca Antića, koji je želio svakog svog penitenta, a posebno one teže slučajeve, pomiriti s Bogom. Za mnoge - citirao je biskup - on "bijaše most, od molitava tkan, što zemlje dno i neba vrh u jedno spaja"

Ljudima jednoć stajat ćeš pred očima
ko mira znak, ko izvor utjehe
i bit ćeš vez
što zemlje dno i neba vrh
u jedno spaja.
I bit ćeš most od molitava tkan
od suza lit
i u luk svit.
Nad jazima i crnim vodama
što čovjeka će dijelit od Boga.

To je izvadak iz pjesme moga Bračanina Vladimira Nazora, pjesme poznate pod imenom "Vjesnik", što je on inače upravlja Majci Božjoj. Neka mi večeras oprosti i pjesnik i Mati Božja, ali želim progovoriti o ocu Anti Antiću kao ispovjedniku i o ispovijedi kao takvoj i o ispovjedaonici i o ispovijedanima. Ti mi se stihovi čine gotovo potencijalni da bih objasnio stvar, da bih pristupio onome što smo u prvom čitanju čuli, gdje sv. Ivan upozorava: *"Ako netko misli da grijeha nema, sam sebe vara i Božje istine u njemu nema"*, i ono drugo u Evandelju što smo čuli: *"Vlastan je Sin čovječji na ovoj zemlji opraštati grijehe."* "Ljudima jednoć stajat ćeš pred očima ko mira znak, ko izvor utjehe."

Slušajući danas govorenje o ocu Anti, osjećam da im stoji pred očima ko mira znak i ko izvor utjehe. I da je tu još s njima živ i da im progovara. Ali mi se čini da još uvijek hodaju onom simpatičnom ulicom gdje je ispovijedao. I usudio bih se reći, meni se čini da ovog simpozija ne bi ni bilo kad ispovjedaonice njegove ne bi bilo. Kao da u pozadini ona potpuno stoji, a on u ispovjedaonici kao svećenik koji prima, tješi, govori, potiče, opominje, preporučuje: "Ljudima stajat ćeš pred očima", pa i u jednoj neuglednoj ispovjedaonici, pa i u jednoj ne previše uočljivoj stolici, pa i kao čovjek koji izvana nisi previše uočljiv i previše simpatičan, ali "ko mira znak i izvor utjehe... i bit ćeš vez - vez - divna veza koja dno zemlje, dno što ga čovjek može dotaknuti i dotiče svojim jadom i padom grijeha... bit ćeš vez između toga dna kojeg čovjek svakodnevno svojim slabostima dotiče i vez s neba vrhom. Gdje se to tako lijepo doživljava kao u ispovjedaonici? Jer smrtni čovjek, jad i nevolja i prah stvara ponovno raspršenu vezu, stvara ponovno divni vez - taj sveti lanac neba i zemlje. Ispovijed je to. Ispovjedaonica je to. Ispovjednik je to. I zato sam kao čovjek presretan da se govori o ispovjedniku, ispovjedaonici, ispovijedi i onima koji se ispovijedaju. Zašto? Jer živimo u vrijeme kada se, recimo to vrlo jasno i konkretno, u raznim promjenama i

mijenama ističe pitanje: A što je sa ispovijedi danas? I ovaj simpozij kao da bi htio reći: Neka ispovijedi, neka ona ostane i dalje temeljna stvarnost. Neka se ljudi ispovijedaju, neka kršćani pretražuju svoje srce i neka nam dobrih ispovjednika. Kao da simpozij želi reći: Srce kršćanstva, ono što se tako često ne vidi i ne može vanjštinom registrirati, tu je, u toj milosnoj kupelji preporođenja, gdje se događa čovjek, gdje se pokazuje čovjek, ali gdje se događa i Bog, i gdje se događa Božja milost.

I zato, Bogu budimo zahvalni za dar ovog čovjeka. Budimo zahvalni za ona divna svjedočanstva što ih kazuju o svećeniku Anti, ispovjedniku. Budimo zahvalni za taj divni dar što ga Bog dade čovjeku koji je htio biti "vez sa zemlje dna do neba vrha".

"I bit ćeš most." Kako je to lijepa riječ. Svećenik kao mostograditelj. Svećenik i ispovjednik kao onaj koji gradi tolike porušene mostove. Da li da vam pričam o porušenim mostovima danas? To znate dobro. Svećenik - taj mostograditelj. "I bit ćeš most"! Od čega napravljen? "Od molitava tkan." Od onih pripremnih molitava kad dobivaš ispred sebe čovjeka grešnika. "Od suza lit", kad plačeš skupa s njima i kad se kod tebe događa ono što je u duši toga čovjeka rođeno kao slabost i kao grijeh.

U ovom trenutku budimo zahvalni Bogu za taj most - hrvatski most - koji se dogodio u ocu Anti Antiću, doživljavajući novo vrijeme, i na odnos prema ispovijedi, dobro je zaustaviti naš narod u cjelini i vodstvo Crkve i svećenike ispovjednike i narod koji se ispovijeda na činjenici suočavanja u odnosu prema ispovijedi u drugim stranama. Govori se dosta o našem narodu, kako bi trebao u Europu. Ajde u redu, slažem se, neka u vezi s biznisom, neka u vezi s poslovanjem, neka u načinu pravednosti u određenom smislu, neka u načinu točnosti, ajde, možemo u neku ruku u Europu. Ali što se ispovijedi tiče, volio bih da moj narod hrvatski ne ide u Europu. Neka ostane tu gdje jest. I volio bih da moj svećenik hrvatski i dalje bude sveti vez za narod svoj, "što zemlje dno i neba vrh u jedno spaja". I želio bih, ali kada tu milost isprosi Božji ugodnik otac Ante Antić, da naši svećenici - ispovjednici - budu mostograditelji - mostograditelji duša koje ponovno imaju vezu s Bogom.

O, koliko će tajni ostati upisano, evo u ovu tamo, nazovimo je kutiju (ispovjedaonicu). Koliko? Koliko tajni ljudskih? Koliko ispisanih romana? Ali koliko divnih Božjih čudesa koja se tu događaju?!

Zato, narode moj dragi, hrvatski, ostani u svojoj zemlji Hrvatskoj kad je riječ o svetoj ispovijedi. Znaš da si slab. Skupa sa mnom, znaš da si grešnik. Znaš da u sebi nosiš stotinu i jednu manu i pogrešku i da se svakodnevno moraš dizati. Bog ti daje milost preporađanja u ispovijedi. Hrabro pristupi. Upravo bih rekao onu istu riječ malo prije pročitanu iz Evanđelja: "Hrabro sinko!" Hajde idi, pristupi toj kupelji. I kad ne znaš što bi sa sobom, djevojko i mladiću, mužu i ženo, kad ne znaš gdje se problemi nalaze, kad ne znaš kako ih rješavati, zapitaj se, dozvoli ovo pitanje: "Kad ti je bila zadnja sveta ispovijed?

Časne sestre Milosrdnice, koje žive principe ljepote, dobrote i slobode duha sv. Vinka, pod stručnim ravnanjem s. Mirte Škopljanac-Mačina svojim duhovnim pjevanjem na svetoj misi posvjedočiše da je najviše svjetla i sunca života u Božjoj blizini, a ona je po sebi uvijek velika misao Božjeg čovjeka

A tada, suočen sa sobom, prihvaćajući svoju slabost, pristupi hrabro otajstvu spasenja. Tu ne treba nikakva filozofija. Tu ne treba nikakvo isticanje. Tu je samo potrebna stvarnost čovjeka koji vjeruje i po vjeri svojoj djeluje.

I još bih ovdje rekao što me inspirira ovaj simpozij o ocu Anti Antiću kao ispovjedniku, kao čovjeku koji je primao duše. On je sam to posvjedočio i molio je Boga ovako: Neka svatko koji dolazi ne dolazi radi mene, nego neka svatko doživi njega - Boga koji neka ga ispuni, koji neka ga ohrabri, i neka se u svakome dogodi svjedočanstvo duhovskog događaja (usp. AP, III/6,42).

Upravo mi koji ispovijedamo, vi draga braćo svećenici koji ste u prilici duge sate biti u ispovjedaonici, molimo Boga za ovu milost koju nastojmo posredovati narodu Božjem, kojega u njegovoj novoj i najnovijoj povijesti želimo obnavljati i nastojmo ga najprije tu obnoviti. Jer je obnovljeno srce, jer je obnovljena savjest, jer se čovjek događa kao preporodni, tu se može govoriti o obraćenju, tu se može govoriti o obnovi u cjelini. Bez one unutarnje obnove nema ni vanjske obnove. Možemo činiti što nas je volja, ali ako se korijeni ne zahvate, ako se temelji ne preuzmu, nema obraćenja pravoga, a bome nema ni prave obnove.

I ovdje bih također želio istaknuti da je potrebno da svatko od nas, pojedinac, ja kao biskup, moja braća svećenici, vi, draga moja braćo i sestre vjernici, sebe svakodnevno istražujemo. Upravo poput oca Ante Antića koji je, kako čujemo, osim što je bio ispovjednik i sam se je vrlo često, dapače više puta i svakodnevno ispovijedao. Možda ćemo mi, koji se smatramo malo boljim od njega, reći da je to bilo previše. Ali je jedno sigurno, da bi nam bilo potrebnije ispovijedanje nego mnoge druge stvari koje oko sebe očekujemo i tražimo. Ali jer zaobilazimo istinu puno puta ni svoju vlastitu istinu ne prepoznajemo, ne znamo ni sami sebe prepoznati. Možda bismo se najbolje u toj kupelji mogli prepoznati?!

I dozvolite mi, još bih jednog pjesnika, ovaj put ne s otoka Brača nego s otoka Hvara, ime mu je poznato, Juraj Jurjević, citirao. Pjesma koja mi se čini toliko simbolična i interesantna za naše vrijeme, za naše srce, za našu dušu. Pjesma se zove: *"Rasprodaja samoga sebe."* U toj pjesmi Juraj Jurjević kaže ovako:

Veliki smo samih sebe rasipnici
Trošimo se kao silni bogataši,
Malen brojnik a ogromni nazivnici,
Pravo nam je ime: vatreni kartaši.

Baš ko da se dijeli ocean s plimom
i ljude i stvari na dio smo zvali,
Nešto milom, nešto lukavstvom i silom,
Svačemu smo dobar komad sebe dali.

Pravo smo pravcato Dioničko društvo
I zemljišna knjiga s previše vlasnika,
Izgubili smo posjedovanja čuvstvo
I pravo na naziv "Slobodnog glasnika".

Koža nam stoji na pazaru na dražbi,
Prodaju se ideali i oltari,
Za bescijenje svak nas k sebi nosi, grabi,
Nadmeću se vikom brojni mešetari.

Kockari na glasu, vruće naše strasti,
Čvrsto su na svoje čestice sjele
Nikad im nije dosta ni zemlje ni vlasti
Bog nas oslobodi onog što nam žele!

Manjka nas svaki dan sve više i više,
Ničega i nikoga nam nije dosta,
A sve je u tome - recimo to tiše -
Za sebe nam ništa od sebe ne osta...

Pjesniče Jure, Hvaranine, na koga si to mislio kad si rekao: *"Rasprodaja samoga sebe."* Na koga si to mislio kad si govorio o koži koja stoji na pazaru na dražbi? Na koga si to mislio kad si kazao da nas manjka svaki dan sve više i više, nikoga i ničega nam nije dosta, a sve je u tome, recimo to tiše. Recimo to tiho, jer nas je stid to priznati: *"Za sebe nam ništa od sebe ne osta."*

Dragi, neću reći da ste rasprodani. Neću! Vi ne želite biti rasprodani. Ali možda bi pjesnik pokucao večeras i na tvoje srce i rekao: Draga djevojko, jesi li se rasprodala? Gdje se ponovno možeš kupiti? Ponovno kupuj na ispovijedi svoju kožu, svoj ponos i svoj karakter. Ako osjećaš da ti manjka, višak se nalazi jedino u ispovijedi. I zapitao bih: A vjeruješ li ti ovo? Ako u tebi ima odgovor - ne meni nego njemu - *"da Gospodine, ja vjerujem"*, onda ti znaš zašto smo zapravo na ovom simpoziju govorili o ocu Anti Antiću kao ispovjedniku, kao čovjeku koji je bio vez "što zemlje dno i neba vrh u jedno spaja", koji je bio "most od molitava tkan, od suza lit i u luk svit nad jazima i crnim vodama što čovjeka će dijelit od Boga". Amen.

USPOMENA NA FRA ANTU ANTIĆA
- nakon 30 godina -

Dr. Josip Pinjatela u besjedi svojega svjedočanstva svjedoči o dobroti duhovnog vodstva oca Antića kao o tihom, blagom i moćnom čaru što ga posjeduje proljetno nebo u bistrom osmijehu sveca: svetost ljudske duše - koju je kod oca Antića doživljavao dr. Pinjatela kao mladi student medicine, danas ravnatelj zadarske bolnice - ostaje najplemenitija himna ljudskoga života i memento najprofinjenije kršćanske savjesti i svijesti

Želim u najkraćim crtama opisati svoje susrete i utiske o fra Anti Antiću kroz tri njegove zadnje godine života. Imao sam sreću to doživjeti i sada ponovno svjedočim, što sam prije učinio pismeno, o njegovu svetom životu i smrti. Bio sam, naime, kod njega s don Žarkom Brzićem večer prije njegove smrti. Oko umirućeg fra Ante bilo je nekoliko samostanske subraće i nas dvojica. Pitao me kao medicinara smije li nešto popiti, jer je bio žedan, na što sam mu odgovorio: Smijete, smijete. Asocira me to na umirućeg Krista koji je rekao: *"Žedan sam."*

Prvi susret s fra Antom zbio se jeseni 1961. godine. Odlazeći iz Zadra na studij medicine u Zagreb, moj otac se pobrinuo za dva pisma, preporuke za dvojicu duhovnika: za isusovca p. Šajbla i fra Antu Antića. Pismo za P. Šajbla napisao je zadarski svećenik don Žarko Brzić a za fra Antu o. Jerko Bakotin, franjevac. Za fra Antu dotad nikad nisam čuo. Najprije sam s jednim prijateljem navratio u Palmotićevu gdje nas je p. Šajbl lijepo i srdačno primio i gotovo sam se opredijelio za njega. Ali, nešto me tjeralo da vidim tko i kakav je taj drugi - o. Antić. Primio me u svojoj poznatoj, sada spomen-sobi u franjevačkom samostanu Gospe Lurdske. Pročitavši pismo-preporuku, nakon kraćeg razgovora počeo mi je govoriti: Sinko, ti si takav i takav. Govorio mi je nešto što sigurno nije pisalo u pismu, govorio je kao da me "čita". To o. Jerko Bakotin sigurno nije mogao napisati. Time me je fra Ante pridobio i ja sam se odlučio za toga starog, pogurenog, naoko neatraktivnog, jednostavnog franjevca, nasuprot privlačnom intelektualcu kakav je bio o. Šajbl, što inače mladim ljudima imponira. I tako sam kroz pune tri godine odlazio k fra Anti, čak i na Vrhovac i jedanput u Samobor gdje je bio na odmoru. Bio mi je ispovjednik i duhovni vođa.

I što sada reći o njemu, što svjedočiti? Žao mi je da nisam zabilježio bar neke doživljaje iz čestih susreta s njim. Možda to nisam učinio zato što me je on uvijek usmjeravao od sebe k Bogu i ljudima, kao da on sam u tome nije važan. Nije nikad htio biti središte bilo kakve pažnje, nikad o sebi nije govorio, nije se nikad ni na što tužio (ovo triput podcrtavam!). U našim susretima kao da sam mu bio jedina briga. S toliko uživljenosti, sabranosti, pamćenja i ljubavi posvećivao mi je svoje vrijeme. A bio je star, teško bolestan, često u krevetu. Čuvali su ga od posjetilaca da ga zaštite. Fra Roko je u tome bio kao pravi žandar, pa sam se često kriomice privukao, prokrijumčario do njegove sobe. A on bi me primao kao da je samo na mene čekao. Ni traga onome: A baš si mi još ti trebao - što bi bila normalna, neizgovorena reakcija koja se lako čita na licu umorna i bolesna čovjeka pogotovo u tako poodmakloj dobi. Sada kad razmišljam o tome, kad iza sebe imam dosta životnog iskustva i situacija koje su nalagale da zaboravim na sebe, svoje probleme, svoj umor i mir, daleko više shvaćam koliko je teško nadvladati vlastitu silu teže i djelovati u suprotnom smjeru. To su zapravo jaki mehanizmi samoobrane, samozaštite. To je urođeni egocentrizam koji je teško u sebi prepoznati a kamoli nadvladati, pogotovo u starosti i bolesti. A on, kao da se potpuno oslobodio toga, nadvladao

sve sile koje privlače u vlastito središte te se potpuno predao Bogu i bližnjemu u službu. Tu njegovu vrlinu herojskog opsega ističem kao prvu u svjedočenju o njegovu svetom životu. Nikad prije ni poslije nisam doživio takav primjer, niti blizu toga. Po tom sudu, to je stečena odlika, plod cjeloživotnog samozatajenja, vrednija od dara prodiranja u dubine duše i srca, što sam kod njega više put osjetio. I moju djevojku, sadašnju suprugu u jedinom susretu je začuđujuće "pročitao".

Druga impresija da je on, da tako kažem, nadvladao svoje ljudske potrebe jest i ambijent u kojem je djelovao. Njegova skromna sobica s pogledom na sive zidove i prljave prozore tada postojeće tvornice akumulatora "Munja" pravi je antiambijent za sabranu duhovnost i onakvo djelovanje, toliko različit od meni poznatih franjevačkih samostana. Ali, to fra Antu sigurno nije ništa smetalo ni ometalo.

U svom vodstvu, usmjeravanju bio je vrlo određen, siguran, čvrst, ali vrlo životno elastičan. Zbog kratkoće vremena to iznosim amo kao konstataciju. Uvijek je gledao naprijed i tako mene učio. U duhovnom životu veliku važnost davao je meditaciji koju je preporučivao svakodnevno dvaput po pola sata. Poticao je na pobožnost Gospi, molitvu za pokojnike. Više puta me pitao osjećam li djelovanje Duha Svetog preko njega. Često sam se kod njega ispovijedao, ali se ne sjećam da je to bilo zbog njegovih preporuka da tako činim. Mislim da je to bilo s moje strane spontano, slobodno.

Zahtijevao je ozbiljnost i temeljitost studiranja. Poticao me na učenje stranih jezika. Planirao je poslati me u Englesku i Njemačku radi toga, ali zbog moje želje za Zadrom, to nije ostvareno. Koliko je fra Ante i u tome bio suvremen i praktičan, to sad posebno osjećam.

Poticao je slušanje propovijedi tada glasovitih zagrebačkih propovjednika, koje smo mi studenti inače rado slušali.

Doživio sam i njegovu djetinju stidljivost koju opisuju više životopisaca. Sjedio je na krevetu ispruženih nogu, u habitu sa štolom za ispovijed preko ramena. Ušao u sobu pok. fra Ćiro Markoć i još jedan franjevac. "Vidi ti našeg fra Antu..." - tako nekako je u šali rekao fra Ćiro, a on se zastidio i dlanovima prekrio, sakrio lice. Nije htio ništa pohvalno čuti o sebi.

Toliko u vremenu koje mi je dato da iznesem svoja sjećanja, svoje dojmove o fra Anti Antiću, svoje svjedočenje o njegovu svetom životu. Zaključio bih riječima iz moga pismenog svjedočenja: "Ako fra Ante Antić nije svet, onda ne znam kako svetac mora izgledati." Ono što sam vidio i doživio za mene osobno je veći dokaz njegove svetosti nego eventualna čudesa koja se događaju njegovim zagovorom.

Joško Pinjatela

Živa vjera u otajstvo Euharistije i stvarnost Isusove božanske čovječanske nazočnosti na sv. misi bijaše najvjerniji oslonac, milost i snaga Antićevom rastu u svetosti života. Sv. misu u franjevačkoj crkvi u Makarskoj predvodio je uz propovijed šibenski biskup mons. dr. Srećko Badurina na treći dan održavanja Znanstvenog zbora u Splitu

"ANTIĆEVA BAŠTINA U DUHOVNOJ OBNOVI HRVATSKE"

"Godina fra Ante Antića" - u prigodi 100. obljetnice rođenja -

U vrijeme održavanja Znanstvenog zbora "Antićeva baština u duhovnoj obnovi Hrvatske" naš prof. fra Gabrijel Jurišić, koji je zbog svoje izvanredne vjerske, duhovne i kulturne aktivnosti veoma prisutan u suvremenim gibanjima Crkve i društva, dao je, kao štovatelj sluge Božjega o. Ante Antića, svoj kratki dopis za brojne slušatelje lokalnih radioemisijskih programa (Sinja, Splita, Imotskog, Makarske i Šibenika) koji su ga doslovno prenijeli kako ga u našem glasilu objavljujemo

Hrvatski franjevci i cijela naša Crkva 1993. godinu nazvaše ***"Godinom fra Ante Antića"***. Opravdano se treba zapitati: Zašto je ova godina njemu posvećena, tko je bio fra Ante i što je značajno učinio da ga se s poštovanjem i divljenjem sjećamo i cijelu godinu slavimo njegov stoti rođendan?

Fra Ante je rođen u 1893. godini u selu Prvić Šepurini, nedaleko od Šibenika. Završio je Franjevačku klasičnu gimnaziju u Sinju, filozofiju i teologiju u Zaostrogu i Makarskoj i cijeli život bio odgojiteljem i učiteljem mladih franjevačkih studenata teologije. Veći dio života proveo je u Makarskoj na Franjevačkoj visokoj bogosloviji, a od 1946. god. do smrti 1965. živio je i djelovao u Zagrebu.

Dr. Ivan Kozelj, isusovac, o fra Anti se izrazio ovako: *"Život fra Ante Antića božanska je umjetnina. Bio je uistinu velik, ozbiljan i zreo muž, a ostao je i sačuvao do smrti jednostavnu i priprostu dušu djeteta. Bio je tako otkinut i daleko od svijeta, sav u Bogu, a u isti mah sav otvoren i u djelotvornoj ljubavi nadvijen nad konkretnim čovjekom i njegovim svakidanjim potrebama. Posve suvremen. To svjetlo ne smije oslabiti, a kamoli se utrnuti!"*

Fra Ante se od mladih nogu posve predao Bogu, proživljavao je intenzivni duhovni život i u svakom trenutku bio intimno sprijateljen sa svojim Stvoriteljem i Otkupiteljem. Plod i rezultat takvoga duhovnog života bio je njegov očinski i prijateljski odnos prema studentima kroz 40 godina odgojiteljske službe. Mnogi su ljudi osjetili da on nije "obični fratar", pa su mu dolazili na razgovor, savjet i sv. ispovijed. Na tisuće mladih i starih, intelektualaca i neukih ljudi, sveučilišnih profesora i studenata, svećenika i biskupa, redovnika i redovnica dolazili su u njegovu siromašnu sobicu na sv. ispovijed i razgovor. A on je svima pružao mir i utjehu, ohrabrenje i usmjerenje, radost i Božji blagoslov. Svi su ga smatrali Božjim čovjekom, pravim svecem.

Njegov sprovod 8. III. 1965. na zagrebačkom groblju Mirogoj nije bio "žalobni zbor", nego zbor tisuća raspjevanih srdaca koja zahvaljuju Bogu što im je u fra Anti dao ideal kršćanina i svećenika, prijatelja i pred Bogom zagovornika.

Tijelo mu je preneseno s Mirogoja 1970. g. u crkvu Majke Božje Lurdske u Zagrebu.

Pokrenut je postupak za njegovo *proglašenje blaženim i svetim.* Već više od 20 godina u Zagrebu se tiska *njegov časopis,* objavljeno je više od *1.000 članaka i studija* o njemu, napisano *više od 20 knjiga, a 20 umjetnika je izradilo više od 30 umjetničkih djela* s njegovim likom. Djela su nastala u *Hrvatskoj, Italiji, Kanadi i Australiji.* U Zagrebu je 1990. godine održan *znanstveni zbor* o njegovu liku i djelu a materijali su objavljeni u posebnom zborniku. Ove godine, *od 3. do 6. lipnja* (od četvrtka do nedjelje) održat će se u Splitu u samostanu Gospe od Zdravlja simpozij o temi *"Antićeva baština u*

duhovnoj obnovi Hrvatske", na kojem će 20-ak znanstvenih i kulturnih radnika iznijeti svoja istraživanja o djelovanju sluge Božjega fra Ante Antića i o njegovu poticaju svim građanima Republike Hrvatske u duhovnoj obnovi svih stanovnika Lijepe naše domovine.

Predavanja će biti prije i poslije podne, a svaki dan naši će biskupi predvoditi koncelebrirane svete mise (četvrtak i petak u crkvi Gospe od Zdravlja u 19 sati; u subotu u samostanskoj crkvi u Makarskoj a u nedjelju u crkvi Gospe od Zdravlja u 11 sati).

Ulaz je slobodan i treba samo poželjeti da se što više vjernika oduševi za prave duhovne i životne vrednote, za koje je živio i kojima se posvetio *veliki franjevac našeg stoljeća - sluga Božji fra Ante Antić.*

Fra Gabrijel Jurišić

FRA ANTIN KLERIK - ZA 100. ROĐENDAN -

Govori fra Ante Antić

Ja sam ANTE - MARKO ANTIĆ

Rođen sam točno prije sto godina. U imenu Marko mater je sakrila moga pokojnog brata.

Plakao sam. Plaču i druga djeca. Plakao što sam napustio udobnost krila materina i što me je dočekao oštri zrak zime nad Krkom.

Plakao sam i kad sam trebao i kad nisam trebao. Plakao, čim sam se probudio iza sna, da mater čuje da sam tu. Plakao da provjerim je li mater tu.

Ljutio sam se na one oštre stijene. Često sam pitao: Bože moj, jesu li ovako oštre u Isusovoj domovini? Što si ih, Bože, ovako naoštrio? Bodu.

Učio sam školu poslušnosti i molitve. Učitelji se znaju: mater za dana radnog, a ćaća za predaha i smiraja.

Naučio sam slova. Slagao rečenice. Odgovarao račune, i više i manje i puta i dijeljeno. Učio molitve napamet.

Majčina želja je prelazila u moje srce, i služiti Bogu meni postade stvarnost.

Naučio sam da stalna Božja nazočnost u našim mislima i činima najbolje čuva čovjekovo odstupanje od čovječnosti.

Zlo rata me je snašlo kao i moj narod. Suđenje mojoj braći, bilo je i moje suđenje. Svakom nesretniku sam htio biti malo utjehe i nade.

Ljubio sam svoje redovništvo koje mi je bilo ugodnim oklopom Božjeg djetinjstva. Posluh me je htio. Čistoću sam očuvao. Rado sam davao. Siromaštvo me je uzdizalo.

Bolest je bila moja pratilja, ko bratu Frani. S Kristom sam trpio križevan život.

Smrt me nije iznenadila. Sestrinski je došla po svoga brata i povela me u ostvarenje mojih želja.

Brate moj, brate moj!

Fra Tihomir Grgat

FRA ANTIN JUBILEJ NA SINJSKOJ GIMNAZIJI

U ovoj zgradi Franjevačke klasične gimnazije u Sinju (sagrađena 1908) odgojit će se zreli znanstvenici, akademici, povjesničari, književnici, teoretičari i pjesnici, ali i najuzvišeniji ljudi (svećenici) vrlina kršćanskih kreposti među kojima će se vječno izdići svjetlo Antićeve duhovnosti i svetosti

Stota obljetnica rođenja sluge Božjega fra Ante Antića (1893 - 16. IV - 1993) obilježava se kroz ovu godinu u mnogim mjestima i na razne načine, a posebno ondje gdje je Sluga Božji proveo dio svoga života.

Opće je poznato da je mali Ante Antić nakon pučke škole u Zatonu u jesen 1905. godine, želeći postati franjevac i svećenik, stupio u Franjevačko sjemenište i Franjevačku klasičnu gimnaziju u Sinju. Godine provedene uz svetište Čudotvorne Gospe Sinjske ostavile su u njegovoj duši neizbrisive tragove, pa je kroz život vrlo rado dolazio u Gospino svetište, kad god je mogao, i provodio vrijeme u pobožnoj molitvi pred Gospinim oltarom. Stoga je dolikovalo da Franjevačka klasična gimnazija i Sjemenište obilježe 100. obljetnicu rođenja svoga nekadašnjega gojenca i učenika.

Uprava Gimnazije je odredila da se *u petak 16. travnja o.g. baš na fra Antin rođendan* ne održi peti sat nastave nego da se učenici i profesori nađu u velikoj gimnazijskoj dvorani *na zajedničkoj komemoraciji 100. obljetnice rođenja Sluge Božjega.* Uz učenike i profesore bile su i redovnice, neki profesori druge sinjske gimnazije i neki građani.

Nakon uvodne molitve i pjesme, predavanje o životu, djelovanju i postupku za proglašenje blaženim i svetim Sluge Božjega održao je fra Gabrijel Jurišić, profesor grčkoga i latinskoga jezika na toj Gimnaziji. Posebno je istaknuo da je Ante Antić bio gojenac i učenik ovoga Sjemeništa i ove Gimnazije, u kojima se sada odgajaju i obrazuju današnji naraštaji učenika i iznio neke detalje iz doba kad je mali Ante kao sjemeništarac živio u Sinju. Osim rada na kanonizaciji, upozorio je slušateljstvo na vrlo uspjelu nedavnu *tiskovnu konferenciju* o jubileju Sluge Božjega, *o simpoziju* koji će se održati početkom lipnja u Splitu i o *kovanju spomen-medalje* u prigodi jubileja. Medalju je izradio akademski kipar *Damir Mataušić* iz Zagreba.

Na kraju je svima stavio za uzor gimnazijalca Antu Antića koji je točno prije 88 godina došao u 1. razred ove Franjevačke klasične gimnazije u Sinju i svojom dobrotom, marljivošću i samoodgojem već tada zacrtao pravac svoga opredjeljenja za uzoran kršćanski život, tj. za svetost za koju se cijeli život zdušno zalagao i konačno je u vrlo visokom stupnju postigao.

U ime Vicepostulature u Zagrebu predavač je svim učenicima darovao po *sličicu* s molitvom i *višebojni letak* s osnovnim podacima i slikama iz života Sluge Božjega. A neki su učenici dobili (nije bilo dovoljno primjeraka za sve) knjižicu *"Čovjek dobrote"* koju je napisao *fra Mario Jurišić,* župnik iz Splita, a tiskala Vicepostulatura u Zagrebu.

Uz zahvalnu pjesmu svi su bili zadovoljni i radosni što su na taj način *komemorirali 100. obljetnicu rođenja fra Ante Antića, najdivnijega Božjega cvijeta* koji je rastao i cvjetao u *"serafinskom perivoju"* - u Franjevačkom sjemeništu i Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji u Sinju.

B. Rišić

U SJENI OLTARA

Posvećeno ocu fra Anti Antiću prigodom srebrene sv. mise Makarska, 5. VIII. 1942.

Pjesma "U sjeni oltara" koju je spjevao mladi pjesnik-bogoslov fra Mirko Validžić za srebrni jubilej (25. obljetnicu) svećeničkog ređenja i mlade mise o. fra Ante Antića, kad su studenti Franjevačke bogoslovije u Makarskoj s harnim "Milovanom" svome cijenjenom, kreposnom i časnom ocu Magistru 5. kolovoza 1942. izveli veoma uspjelu i kulturnu AKADEMIJU i ne sluteći da će velike kreposti njihova evanđeoskog duhovnog vođe i odgojitelja zasjati još većim savršenstvom kreposnog života da bi im bio uzor vječne mladosti, vječne pjesme i vječne vedrine njihovom franjevaštvu

Crkvicom tama mraznom šutnjom šuti
i grli nijemo na oltaru svijeće...
Pred Kraljevskim Dvorom drhtav žižak gori,
A večernju pjesmu tiho pjeva cvijeće.

Nad krovom crkve bura cvili, ciči
i hladnog svijeta trese trošne kosti.
Na poljani grijeha lud se vapaj ori...
Svud pustoš crna... Bože Silni, prosti!

Na brata brat je ljutit handžar digo,
U divljem plesu krv se bratska lije...
Podigli se ljudi u hajdučku sreću,...
A zloduh mržnju naprijed širi, sije.

Dok u noćnoj tami laju topska zrna,
A svjetina plitka tjera tango krvi,
U crkvici maloj svećenik se klanja,
Iz srca mu ljubav ključa, vrije, vrvi.

Na visokom čelu lebdi zanos sveti,
Iz očiju vrca plamen vreo, živi.
Kroz kosu srebro isplelo je niti...
Od žiškova ruja gori habit sivi.

Na licu blijedom znakovi su sveti
Životnog rada i kraljevske boli..
Sagnut kao Kerub pjeva hvale neba,
Pred Ljubavi Kraljem moli, tiho moli...

Oh, davno, davno u vremena zlatna,
Kad rajski pram mu cjelivao čelo,
Snivao je snove o Janjetu bijelom,
I od čežnje za Njim srce mu je vrelo.

U zanosnoj sreći Jaganjčevog čara
Stupao je stazom nebeskih milina.
U životnoj buri, u životnom križu
Krijepila ga milost iz rajskih visina.

Prebrodio sve je, u luci je sreće,
Ostvarene želje i snovi su davni.

Pred oltarom Tvojim vječno hvalu pjeva,
Svećeniče Vječni, Bože Silni, Slavni.
O hridine vijeka lomilo se more,
U vrhove šumne udarali gromi,
A svećenik snažno uz oltar se drži...
Zar sila pakla može da ga slomi?

I dok lađa svijeta u valovlju bučnom,
Udarena vjetrom, vrtolomno tone,:
U nevinoj duši svećenika revnog
Uzdasi sveti ore se i zvone.

Tek nebo znade povijest žića dugog,
Za krvave dane i otajne suze.
U pehar života anđeo ih sali,
Ko biserje skupo pohrani ih, uze.

I dok sjena tromo po crkvi se šeće,
Spušta srebren-krunu anđeo života
Nad sagnutu glavu svećenika svetog...
Spušta srebren-krunu nebeskih milota.

Dvadeset i pet ruža mirisavih, divnih
Zanosno poje na životnom vijencu.
Svećenička ruka gojila ih marno,
Natapala dnevno na Vječnom Studencu.

I dok nebo pjeva, svećenik se moli:
Hosana, Kriste! Vječna slava Tebi!
Na klizavoj stazi daj da Tebe nosim,
A na koncu, Svećeniče, privuci me k Sebi!

Mirko Validžić

O. fra Zvonko Pirić

PROPOVIJED

za 22. godišnjicu prijenosa tijela Sluge Božjega (15. XII. 1992)

IDITE K OCU ANTIĆU

O. fra Zvonko Pirić, student matematike, u prigodnoj je propovijedi kod SPOMEN-PRIJENOSA TIJELA oca Antića, zanosno i inspirirano doticao srca Antićevih štovatelja

Dopustit ću si slobodu i pročitati vam jedno pismo naslovljeno na Gospodina Isusa: *"Gospodine Isuse! Ovdje, dok u svojoj sobi kasno u noć pišem, želim načas prekinuti posao. Teškoće se nagomilavaju. Svi smo pred velikim, teškim problemom. Život se svuda oko nas stišava. Prolazeći svijetom, pitam se ponekad: Koliko svi ti ljudi misle na Tebe? Gdje si Ti? Postoji li ikakav živi i stvarni, konkretni kontakt između Tebe i njih? Bojim se da Ti za neke praktično i ne postojiš. Toliko je toga što ih zanima: radio, TV, novine, šalica kave, razgovori o športu, automobilima, o novcu, o planovima za život, o ljubavi i životu, o zabavama. Gospodine, mi smo sami krivi za to. Mi se ponašamo kao da smo uvjereni kako i bez Tebe možemo sve vrlo lijepo obaviti. Mi smo Te ostavili za nedjelje i blagdane, a ni tada nismo istinski kod Tebe. Navrati, Gospodine, i k nama. Pogledaj i naše mlade, starije i djecu, jer bez Tebe svijet nije podoban za stanovanje."* Potpisao se kao: Prijatelj Gospodnji.

Sestre i braćo, jedna izreka glasi: *"Dvaput se umire. Druga je smrt biti zaboravljen."* Koliko je nevjerojatno toliko je i istinito to što je upravo rečeno. Koliko je nevjerojatno, toliko je i često to što je izrekom rečeno. A to je: čovjek koji umire često zna biti zaboravljen, čovjek koji završava svoj ovozemaljski put ovdje na zemlji završava i sjećanje u mnogima, u ljudima s kojima je živio. No, ne baš svi, ne kod svakoga, ali događa se da ta druga smrt, tj. biti zaboravljen, često zna biti teža, žalosnija i, nažalost, češća od one prve.

Danas, mi se sjećamo i, rekao bih, molimo se Svecu. U Padovi je poznato da se za svetog Antu i njegovu crkvu zna samo reći *Il Santo* i svi znaju o kome je govor - riječ. Svi, naime, znaju da se govori o sv. Anti ili o crkvi sv. Ante. I u našem Zagrebu, mislim i vjerujem, svatko tko živi, a i mnogi koji ponekad u ovaj grad navrate, znaju za sveca koji počiva ovdje u ovoj crkvi, znaju da tu počiva onaj koji nije drugi put umro, tu je onaj koji nije i ne može biti zaboravljen kod ljudi koji ga makar i jednom susretoše, koji jednom s njim popričaše ili koji su bili s njim u razgovoru *"ugodnom"*, korisnom i spasonosnom.

Kad su jednom upitali suvremenici cara Napoleona čega najviše treba francuski narod, bez dvoumljenja je odgovorio: Dobrih majki! Kad bih postavio isto pitanje nama, danas, ili kad bi netko postavio pitanje "carevima" današnjice čega danas najviše treba hrvatski narod, možda bi netko uputio odgovor: Dobrih vojnika! Možda bi netko, slično velikom Napoleonu, odgovorio da naš narod treba dobrih majki koje će rađati velike ljude za naš hrvatski narod. Možda bi netko rekao da treba dobrih učitelja, odgojitelja, k tome netko će dodati dobrih svećenika i slično. No, sestre i braćo, večeras i s ovoga mjesta trebamo reći: Naš hrvatski narod treba dobrih ljudi (muževa i žena) koji će biti sveci!

Da, naš hrvatski narod treba svetaca! Kakvih svetaca, pitamo se? Svetac, u kolikom broju, možemo se pitati. Odgovorio bih i na jedno i drugo pitanje. Dovoljan je i jedan svetac u kojega se možemo ugledati i ugledavati, koji će ovaj hrvatski narod uputiti

pravim putem, Božjim putem. Treba nam i dovoljan je i jedan svetac tipa i ugleda oca Ante Antića koji će privlačiti čovjeka, koji će privlačiti ljude, koji će biti uzor i primjer kako mi kao kršćani trebamo živjeti, kako bismo se trebali ponašati. I postavljam pitanje: A kakav bi trebao biti svetac danas? Kakav bi trebao biti čovjek kojega ćemo jednoga dana nazvati svecem, zbog njegova života i življenja, koji bi odgovarao kao uzor, kao putokaz čovjeku i nama, dakako, danas?

Jer, sveci su ljudi koji nisu bojažljivi. Sveci su ljudi koji nisu uzmicali vrevi svijeta da bi u samoći uživali blaženi mir. Sveci su ljudi koji su s ljudima, kako se zna i za svećenika reći, od ljudi uzeti za ljude. Sveci su od ljudi uzeti za ljude, za čovjeka. Bog ih je uzeo iz naroda da bi predstavljali čovjeku i čovječanstvu put kojim im je ići. Oni su ljudima uzori, poticaji i primjeri ovdje na zemlji, jer hodimo po zemlji koja je puna zla i smrada, koji čovjeka odvajaju od Boga, koji čovjeka odvajaju od Crkve, koji čovjeka odvajaju od zapovijedi Božjih, koji čovjeka, na koncu, odvajaju od čovjeka. Zato nam trebaju sveci, zato nam trebaju hrabri ljudi koji su se jednoć uhvatili ukoštac sa svojim slabostima, koji su znali Bogu odgovoriti na njegovo postavljeno pitanje.

Padaju mi na um riječi, poruka Evanđelja, kad je Isus svojim apostolima postavio pitanje što ljudi govore tko je On. Oni su mu odgovorili, sjećamo se, dakako, jedni su kazali *"da je Izaija, jedni opet da je Jeremija ili koji od proroka"*. I Isus im postavlja direktno pitanje: *"A vi, što vi kažete, tko sam ja?"* Nadahnut Duhom odgovorio je Petar: *"Ti si Krist, Sin Boga živoga!"*

To su riječi koje već stoljećima odzvanjaju iz naših crkava, s naših propovjedaonica, riječi su to koje će odzvanjati dok god bude ljudi koji Krista poznaju i Krista prihvaćaju i priznaju. No, to su riječi koje mogu odgovoriti samo nadahnuti Duhom Božjim, oni koji su Božji, oni koji su ispunjeni vjerom u Boga, s Bogom i za Boga. To mogu odgovoriti ljudi kršćani koje mi nazivamo svecima, i oni su tako svojim životom i odgovarali. I zato nam sveci mogu biti i jesu - uzori. Sveci su, naime, ljudi koji su Kristu vlastitim životom odgovorili jednako kao Petar nadahnut Duhom Svetim. Svojim životom sveci odgovaraju Kristu: "Ti si Krist, Sin Boga živoga!" No, taj odgovor ne bi značio ništa ni nama ni čovječanstvu uopće da oni koji znaju taj odgovor nisu svojim životom i pokazivali na Isusa, na njegovu ljubav, milost, dobrotu i svetost.

Mi znamo, ili bismo trebali znati, da je kršćanin čovjek koji zna kako je Krist, Sin Božji došao na svijet za nas i za naše spasenje, da nam je svojim primjerom pokazao kako naš život treba biti upravljen u potpunosti prema Bogu, kako naš život treba ići samo jednim smjerom: od Boga, s Bogom u Bogu i za Boga.

Otac Ante Antić, kojega se danas sjećamo, bio je iznimna i stvarateljska i odgojiteljska duša. On je svetac u kojega se čovjek, ljudi, a posebno mi kršćani trebamo i moramo ugledati, prihvaćati i tako prihvaćajući postati dio sveca, dio čovjeka, dio našega brata koji nam je na nebu zagovornik a ovdje na zemlji primjer. On je svojim visokim stasom vlastita primjera - napisa netko o njemu - primjer življenja u poniznosti, susretljivosti, samozatajom i neprestanom raspoloživošću za bližnjega, za čovjeka na svakom mjestu i u svako vrijeme. On je pastir na kojega se mogu izreći riječi Ivana Mažuranića: *"Dobar pastir, jer što kaže inom, i sam svojim potvrđuje činom!"*

Uvijek, a danas posebno, čovjek treba uzore, čovjek treba primjere, mora vidjeti uživo ono što treba slijediti, kakav bi morao i trebao biti. Otac Ante Antić, Svetac ove naše crkve, on je *Il Santo* ovoga grada kao uzor i primjer, upozorenje i model - uživo - kakav bi trebao biti današnji čovjek, kakav bi trebao i mogao biti čovjek Zagrepčanin i čovjek Hrvat.

Parafrazirao bih riječi Svetoga pisma: *"Idite k Josipu i što vam rekne učinite!"* Ako nam nije poznato, riječi su to Faraona u Egiptu za vrijeme sedam sušnih godina. Rekao bih: Idimo k svecima i što nam "reknu", učinimo! Nadodao bih: Idimo k ocu Anti Anticu! Uzmimo za primjer njegov život i činimo što je on činio. Što god vidimo dobro - nasljedujmo! To nas vodi k Bogu, pa slijedimo. Na zemlji nam se pokazuje kao uzor, a na nebo je uzdignut da nas zagovara. Idimo k Anticu jer je on naš uzor i naša zaštita. I ako tako živimo te nam njegov sveti uzor bude doista uzor življenja, onda ćemo jednoga dana moći ustvrditi da naša smrt neće biti dvostruka, da će naša smrt biti samo prelazak s ovoga svijeta u onaj bolji, ljepši i svetiji život, blaženi prijelaz iz ovozemnog u onozemni blaženi i vječni život.

Čovjek koji živi po uzoru na svece neće biti zaboravljen. *"Vidio sam puno svijeta uništenog ne od svijeta već od sebe samih"*, napisano je i nama ostavljeno. Naš život ne

bi trebao biti uništenje sebe samih od sebe. A da bi se to postiglo ili ako to želimo postići, uzmimo primjere svetaca, uzmimo uzorni primjer oca Ante Antića. Njegov život doista bijaše život od Boga, u Bogu s Bogom i za Boga. U svakom trenutku svoga života utecimo se sluzi Božjemu o. Antiću, on će nas čuti, uputit će nam savjet, savjet od Boga, jer svaki svetac govori Božje savjete - božanski jezik.

I stoga, sestre i braćo, idite k ocu Anti Antiću, i što vam "rekne", učinite.

PROPOVIJED

na vigiliju smrti sluge Božjega
o. Ante Antića 1993.

O. fra Mate Matić

OTAC ANTIĆ - ŽIVOT PO EVANĐELJU

Nenadano, ali i opravdano, o fra Mate Matić (magistar bogoslova u Vrbanićevoj) u zadnji je trenutak zamijenio propovjednika iz Splita te u toplini srca spojio ljubav i ljepotu Evanđelja sa živim sjajem života o. Antića

Je li sv. Franjo danas živ? Prolama se njegov glas iz prijelaza 12/13. stoljeće i ujedno poziv. Pravilo i život manje braće je: opsluživati Evanđelje Gospodina našega Isusa Krista. Evanđelje je živo, Franjo je živ! U kome i gdje? U onima koji opslužuju i u svom životu obdržavaju ovu svetu stvarnost - Evanđelje - Isusa Krista.

Na poseban način taj sveti poziv izražen je u Božjim ugodnicima koje sv. Ivan gleda u svojoj apokaliptičkoj viziji nepreglednog mnoštva odjevena u bijele haljine s palmama u rukama (Otk 7,9). Kao da nam iz te plejade svetih odzvanja glas sluge Božjega oca fra Ante Antića: Brate i sestro moja, neka Isus bude u tebi, budi svet.

Fra Ante, kako to ostvariti danas u ovo strašno doba: razaranja, ubijanja, ratnog vihora, mržnje i nasilja, zlostavljanja svake vrste koje je izraslo iz ateističnog pakla, vremena u kojem je Bog bio pokopan, uništen, izbrisan iz ljudske duše i srca, kad je prestala prava mjera za čovjeka - ljubav Božja. Ostvarilo se sebeljublje i nezasitnost a sva se stvarnost svodila na materijalizam u kojem se nije biralo sredstvo da bi se došlo do cilja, što današnji svijet evidentno vidi i bilježi a ima malo hrabrosti da se suprotstavi toj zloj stvarnosti. Kolika će biti naša kušnja? Tek u evanđeoskoj logici budi nam se nada: *"kad vas prognaju i pogrde - radujte se, velika je vaša plaća na nebesima"* (Mt 5,11). To je evanđeoski poziv, zov Isusa Krista. Kao da se povijest u pojedinim fazama neprestano ponavlja.

Nad tom nebeskom stvarnosti, nad Evanđeljem, oduševio se Franjo iz Asiza. Jer i sam se našao u vrtlogu rata: Perugia - Asiz, 1201, ali zašto se bori... Evanđelje ga osvaja, tu nalazi sigurnost, doživljava obraćenje, postiže svetost i stječe nepreglednu vojsku koja ga slijedi. Među te vrsne sljedbenike ubraja se i fra Ante Antić koji također proživljava najveću okrutnost I. i II. svjetskog rata. Zlo koje je pohodilo zemlju, smrti koja je prisutna na svakom koraku, mržnje koja je zahvatila ljudska srca, progonstva koja su izražena do najvećih okrutnosti...

Kako se fra Ante ponaša u takvom vremenu i prostoru, među tolikim zlom, čime je ispunjena njegova duša?! Toliko zlo duboko je potreslo i redovničku zajednicu kojoj fra

Ante pripada a i cijelu domovinsku Crkvu. Uza sve to, za fra Antu se može reći: on je ustrajan u molitvi, postojan u radu, vrstan u kreposti, siguran u vremenu, bez trunka uznemirenosti, sabran u nastupima i susretima, čovjek koji svoj oslonac nalazi u Bogu.

Nakon II. svjetskog rata nije pošteđen kušnje zla, nego i sam uz svoju drugu redovničku subraću proživljava uzničke - tamničke dane ovdje u Zagrebu. Sve duboke brazde zla i razaranja, evidentne u svijetu i nad vlastitim životom fra Ante je proživljavao smireno znajući da je *"pobjeda koja pobjeđuje svijet, vjera naša"* (1 Iv 5,4). Tu duboku vjeru koju fra Ante nosi u sebi, krijepi nepresušnim izvorom, Evanđeljem Isusa Krista. On se želi sjediniti potpunoma s Kristom, on želi djelovati kristovski, on stvara oko sebe kristovsku atmosferu u kojoj je uz Božju pomoć moguće riješiti sve tjeskobe i brige jer ih Isus preuzima od nas a mi ih povjeravamo njemu. To duboko povjerenje fra Ante izražava u svojoj neprestanoj molitvi, za njega ne postoji ograničenje vremena za molitvu, on jednostavno uranja svojim duhom u tu stvarnost Božje prisutnosti s kojom se sjedinjuje.

Kad treba obaviti svoje dužnosti, fra Ante je precizno točan, slušati poglavara, to je volja Božja a njoj se valja pokoriti. Izvršavati savjete liječnika do u tančine, pa makar se dogodilo da mu dva liječnika u isto vrijeme daju oprečnu terapiju, on je izvršava, a kad dođe treći i daje mu ponovno nešto drugo, on i to izvršava besprijekorno, točno, znajući da je naše tijelo hram Božji koji je svet. Ali, kad se radi o molitvi, za naše pojmove, tu fra Ante nema mjere, nema ograničenja vremena, tu izvršava Isusov evanđeoski recept: *"Molite bez prestanka"* (1 sol 5,17). Za fra Antu je svejedno radi li se o noći ili danu, ući k Isusu u kapelicu, otvoriti srce svoje Isusovoj Majci, duboko razmišljati u sabranosti o Presvetoj Bogorodici izražavajući svoje poklonstvo njezinu prečistom Srcu. Tako zaronjen u tu stvarnost, fra Ante je otkrivao čudesne tajne Božjeg djelovanja. Mi jedva doznajemo što se na čovjeku događa izvana, a kamoli u njegovoj duši. Fra Ante je tu neobično prodoran, on zna riješiti tu zamršenu stvarnost gdje svojim duhom uz pomoć Isusa otkriva pravi put, mudro rješava problem, brata otpušta smirena iz svoje sobice, sad više nije u pitanju izbor zvanja, osjeća se sigurnim... Kad treba tražiti nešto za nekoga, onda je fra Ante tu neutrudiv, pa makar trebalo poput prosjaka stajati, on će ostati ustrajan, neće odustati od svoga nauma. Moliti profesora da popusti u maturalnoj ocjeni, kad profesor ne odustaje od svoga stava a ni fra Ante od svoga, na koncu fra Ante pobjeđuje, profesorski zbor dopušta prolaznu ocjenu, dotični dobiva namještenje, rješava životnu egzistenciju, to je fra Ante tražio.

Fra Antino milosrđe i dobrota, ako je potrebno sve razdijeliti, odjeću, stvari iz samostana za potrebe brata ili sestre, jer drugome je uvijek veća potreba a tu treba postupiti kako kaže Isus: *"Dajte i dat će vam se"* (Lk 6,38). Njegova ljubav prema bližnjemu prelazila je sve granice jer je to zahtjev Isusov: *"Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe" (Mt* 22,39). Ljubav prema bližnjemu, to je autentična ljubav prema Bogu. U tome je autentična svetost koju je posjedovao fra Ante u punoj mjeri, rekli bismo svetac u stilu Evanđelja. Kad su u samostan ušli provalnici, on ih ljubazno upozorava: Bježite, bježite evo oca gvardijana. Škola života fra Ante Antića bila je izražena u Pravilu sv. Utemeljitelja Franje iz Asiza: živjeti Evanđelje Isusa Krista.

Svrstajemo li se i mi među one koji još uvijek traže znak, na što nas upućuje Božja Riječ u liturgijskoj službi današnjeg dana u ovo korizmeno vrijeme kad nam govori o Joni proroku i onome koji je veći od Jone - Isusu Kristu. Kristu koji svoju dobrotu dijeli i preko sluge Božjega oca Ante Antića. Stoga i ovih dana, kad je vihor rata i zla udaljio mnoge od evanđeoskog načina života, stižu pisma da po zaslugama Sluge Božjega u dušu dolazi potreban mir, vraćena vjera i nada u život. Dobiva se duhovno obraćenje. A što reći o fizičkim ozdravljenjima po zagovoru Sluge Božjega, to prepustimo onima koji će se baviti i proučavati te fenomene. Da se dogodio i jedan jedini slučaj obraćenja po zagovoru Sluge Božjega - počela je duhovna obnova u Hrvatskoj. Mi molimo Gospodina da sve one koje je udaljio duh Zla, ateizma, bezboštva, nasilja, mlakosti i udaljenosti od Boga, ponovno duhovno oživi po zagovoru sluge Božjeg oca Antića. Neka bude čvrsta naša vjera i ustrajna molitva uz vigiliju njegova zemaljskog prijelaza da će sv. Crkva iz tog "nepreglednog mnoštva" uzdići Slugu svoga na čast oltara.

Umjetnici će svojim inspirativnim duhom, izražavati evanđeoski život Sluge Božjega da bi se čuo još jedan glas djeteta u ushitu: Sveci su ljudi kroz koje prolazi sunce, sveci su ljudi kroz koje govori Bog.

O BLAŽEN TAJ DAN

16. IV. 1993. na stoti rođendan oca Antića
(U spomen-knjizi kod groba o.Antića)

Blažen taj dan kad sretna Te majka porodila,
kada Te dragom Bogu preporučila,
kad noge su Tvoje korake prve učinile,
kad usne su Tvoje prvu molitvu izmolile.
O, BLAŽEN TAJ DAN!

Blažen taj dan kada si Božjim putem krenuo,
kad grešnika prvog Bogu si obratio,
bolesniku prvom zdravlje kad si vratio,
očajnika prvog sretnim učinio.
O, BLAŽEN TAJ DAN!

Blažen taj dan kad Te providnost nama darovala
da pobožno i skromno živiš među nama,
pogrbljen od boli, sa smiješkom na usnama,
tješiš riječju, hrabriš svojim djelima.
O, BLAŽEN TAJ DAN!

Blažen taj dan kada si vraćen u naše svetište
da Ti se na grobu možemo klanjati,
posredstvom Tvojim od Boga izmoliti
da usliši molbe i molitve naše.
O, BLAŽEN TAJ DAN!

Blažen taj dan kad će Te svetim proglasiti.
U srcima našim mi svetim Te zovemo
i kao svecu se uvijek Tebi obraćamo,
očekujući dan kad za svijet svetac ćeš biti.
O, BLAŽEN TAJ DAN, BLAŽEN TAJ DAN!

Anđelka Nada

DA SE DUŠEVNO OJAČATE

U svetom smo božićnom vremenu i raspoloženju. Čestitam Vam veliki i divni Božićni Misterij. Želim da Vas vazda tješi Djetić Isus, koji je sišao s neba k nama grešnicima, bijednima, bolesnima, da nam donese mir i spas!

U Novoj godini prosim Vam lijepo i krepko zdravlje, obilje nebeskih milosti i darova, da sve svoje kušnje strpljivo, velikodušno, spremno nosite i sve Vam bude na korist i napredak duše i tijela!

U Vašem duševnom stanju najpotrebniji Vam je mir, pouzdanje i vedro gledanje u budućnost. Sada nije vrijeme da Vi preuzimate na se rješavanja nikakovih problema već da se mirno i razborito poslužite onom terapijom, koja Vam je na raspolaganju, da se duševno ojačate, da poraste Vaša svijest i gospodstvo nad sobom, nad svojim afektima i da steknete svoju duševnu ravnoteži i duhovnu slobodu od svakog straha.

(Pismo III/4,1)

Fra Ante Antić

MLADI IZ MAINZA NA GROBU OCA ANTIĆA

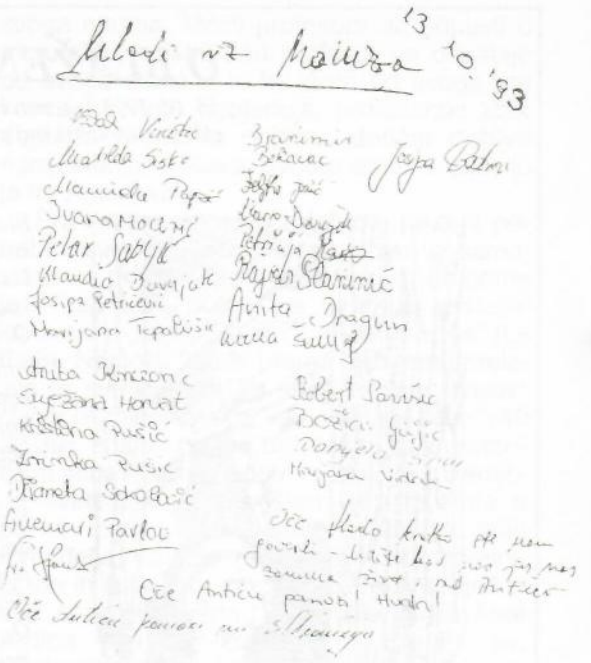

I to se doživi i to u ovoj Antićevoj godini, 100. obljetnici njegova rođenja. Mladež Hrvatske katoličke misije u Mainzu, koji su sa svojim vrijednim misionarom fra Stankom Doturom učinili izlet za upoznavanje povijesnih, vjerskih i kulturnih znamenitih središta Hrvatske, na svom izletu nisu propustili da se 13. listopada o.g. posebno zaustave i na grobu sluge Božjega oca Ante Antića.

Fra Stanko, štovatelj Sluge Božjega i širitelj glasa o njegovoj svetosti, nije mogao ni zamisliti da on sa svojom dobrom katoličkom omladinom mimoiđe ni kapelu Majke Božje Lurdske gdje je Sluge Božji svakoga dana duboko zahvaljivao pred svetohraništem na brojnim darovima i milostima koje mu je Isus udijelio, ni sobu preminuća u kojoj je tisuće svojih penitenata utješio i učinio sretnim ljudima, a ni ured Vicepostulature koja radi za Antićevo proglašenje blaženim i svetim, jer je bio svjestan da će i mladi po spoznaji njegova života biti obogaćeni za svoj život.

Kako je poznato, ta mladež Hrvatske misije u Mainzu već pet-šest godina uzastopce osvaja prva mjesta iz vjeronauka na olimpijadi među mladima hrvatskih katoličkih misija u Njemačkoj, pa je i razumljivo da će im upoznavanje oca Antića posebno koristiti jer bijaše najuspješniji odgojitelj mladih za redovnička, svećenička i druga civilna zvanja. Zato su mladi u njegovoj sobi i na njegovu grobu posebno molili da im o. Antić čuva njihovu vjeru, mladost i budućnost, a nisu zaboravili moliti Slugu Božjega ni za svoje roditelje kao i za prestanak sotonskog rata protiv Hrvatske.

Otac vicepostulator, koji im je ukratko protumačio sveti život Sluge Božjega, svim mladima je podijelio životopis "Tješitelj čudotvorni" i sličice o. Antića, a oni su ga sa zahvalom pozvali da im što prije dođe u misiju kako bi Hrvati Mainza što bolje upoznali Slugu Božjega i postali još žarči njegovi štovatelji.

Kod potpisa mladih u knjigu utisaka stoji: "Oče Vlado, kratko ste nam govorili - dođite k nama jer nas zanima život i rad Antićev!"

ČASNE SESTRE MILOSRDNICE KOD OCA ANTIĆA

Dvadeset i šest časnih sestara milosrdnica (sv. Vinka), koje rade u bolnicama Rijeke i djeluju poput svoga sv. Utemeljitelja za najpotrebnije, nakon završenog seminara u Zagrebu (10. X) posjetile su sobu sluge Božjega o. Antića, njegov grob i prostorije Vicepostulature s namjerom da se molitvom uteknu u sobici i na grobu o. Antića za svoje milosrdničko djelovanje na svojim svakidašnjim dužnostima i da im u radu, molitvi i pobožnosti dobri o. Antić bude primjer, pomoć i uzor.

Časne sestre posebno su se molile i za nova redovnička i svećenička zvanja u Crkvi koja su danas u našem hrvatskom narodu

najpotrebnija, a nisu propustile ni molitve da Bog po zagovoru o. Antića što prije dodijeli mir, slobodu i blagostanje napaćenom hrvatskom narodu.

Među sestrama bijaše nekoliko i onih koje su poznavale o. Antića, kojima je Sluga Božji bio duhovni vođa i ispovjednik. Takve su se kod njegova groba i u njegovoj sobici osjetile - obnavljajući svoje uspomene - kao da im je o. Antić i sada u najradosnijoj blizini.

Većina časnih sestara bijaše iz župe Otok (kod Sinja), pa su se Sluzi Božjemu preporučile iskrenim molitvama i za vjerski život svoje župe.

Otac vicepostulator je svima zahvalio uz darovani životopis "Tješitelj čudotvorni" i sličice o. Antića, radi čega su posebno bile iznenađene.

Neka im uzor i zagovor Sluge Božjega bude u svim prigodama života velika radost!

MISTIKA SLUGE BOŽJEGA OCA ANTE ANTIĆA

Dr. Joško Srdanović - koji je nakon završenog Medicinskog fakulteta u Zagrebu u Njemačkoj specijalizirao psihijatriju, danas franjevac, student bogoslovije i uskoro svećenik - izabrao je i obradio diplomski rad na Katoličkome Bogoslovnom fakultetu u Zagrebu "Mistika sluge Božjega oca Ante Antića

Diplomski rad na Katoličkome bogoslovnom fakultetu u Zagrebu (Dosadašnja istraživanja i svjedočanstva) Zagreb, 1993.

Teologija je najuzvišenija znanost o Bogu i o smislu ljudskoga života, a Bog je jedino, savršeno i potpuno blaženstvo i sreća ljudskom srcu, duši i razumu - punina smisla našem biću i postojanju. Ako je teologiji stalo, a to zaista i jest, da ljudski razum maksimalno spozna apsolutno, savršeno i nestvoreno Biće (Boga Stvoritelja i Boga Otkupitelja) ili da je samo On apsolutni i najuzvišeniji motiv za naše ljudsko egzistiranje i djelovanje, onda je teologija jedina prava znanost kojoj bi trebale služiti sve ostale znanstvene discipline. Tako je na teologiju, znanost o Bogu, gledao sluga Božji otac Ante Antić, pa nije ni čudo da je on nastojao sve spoznaje o Bogu ukomponirati u svaki korak svoga života i djelovanja i u svaki kucaj svoga srca i titraj svojih osjećaja i misli.

O. Antić je dobro znao da čovjeku nije samo dovoljna spoznaja o Bogu, već tu spoznaju Boga čovjek treba životom uzljubiti i živjeti. Boga upoznati, iznad svega ljubiti - ugoditi njemu - i k njemu doći, to je za oca Antića bio vrhunaravni, fundamentalni i božanski cilj života ljudskoga na zemlji.

Lijepo je i hvale vrijedno da se je naš mladi subrat fra Josip Srdanović (dr. medicine) smiono odvažio da obradi svoj diplomski rad na mistici sluge Božjega o. Antića, a mistične staze oca Antića bijahu u vrhuncima svetosti i potpunog zajedništva s Bogom i u Bogu, pa je diplomski rad mladog studenta teologije - nadamo se - podobno djelovao i na vrlo vrijednoga i priznatoga teologa i profesora dr. Aldu Starića na Bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu.

Sluga Božji o. Antić, koji je inače izazov mnogim i raznim likovnim umjetnicima kao i ljudima riječi, pjesme i pera, na poseban način može biti osobit izazov studentima teologije kod znanstvenih obrada diplomskih i doktorskih radova i teza iz različitih disciplina teologije: moralke, dogmatike, Svetog pisma, psihologije, pedagogije ili asketskog bogoslovlja. Samo studentima treba fra Josipova smionost, ljubav, marljivost i motivacija. Otac Antić kod svog znanja o Bogu imao je i cilj da teološko znanje stalno pretvara u praksu života: njegov primjer je - kažimo - daleko jači i važniji za studente od bilo kakvih genija iz teoloških disciplina. O tome su dali svjedočanstva brojni njegovi bogoslovi i studenti.

Našemu cijenjenom i mladom subratu fra Josipu Srdanoviću Vicepostulatura iskreno zahvaljuje na uloženom trudu koji mu je, nadamo se, i postao važan čimbenik za rasvjetljenje puta na pravcu njegova franjevačkog i doskora svećeničkog života i poziva. Dok mu čestitamo na veoma dobrom i uspjelom diplomskom radu, dotle i želimo da mu dalja nadogradnja procvjeta i doktorskom tezom i obranom iz teologije.

av

VELIKO BLAGO - PRAVILO MOME ŽIVOTU

Ne znam kako bih Vam zahvalila što ste nam poklonili uvid u rukopis oca Ante Antića *"Pravilo mome životu"*... HVALA!

Čitajući taj dragocjeni rukopis čovjeku se čini da prebire po najbisernijim stranicama duhovnog dnevnika jednog SVECA. A znamo da je duhovni dnevnik nutarnje susretište u kojem se duša susreće sa samom sobom i sa svojim Bogom u najintimnijim dubinama svog bića.

Za mene je taj rukopis veliko otkriće o izvorima i etapama *svetosti* dobrog oca Antića koju sam upoznala u šestom desetljeću njegova života. A smatram da je tada već bio na vrhuncima prave, izvorne svetosti. Kad analiziramo tekst rukopisa *"Pravilo mome životu"* reklo bi se da je već između 30 i 40 godina bio na vrhuncima duhovnog života s Bogom. Prema vlastitom priznanju, on tada doživljava svoje, možda, zadnje obraćenje. Kažu da se na putu duhovnog uzdizanja obično doživljavaju tri "obraćenja"... Sâm o. Antić piše tada: *"Ima neko vrijeme da je Isus silnije na vratima moga srca. Od tada počinje i... drugi život... Osjećam da Isus hoće da budem njegovo* ***sveto dijete...***" Premda *"i prije je On bio sve moje"*.

To *"prije"* možemo reći od početka njegova svjesna života. O. Ante Antić je, dakle, kroz cijeli život išao za tim da bude svet.

Koliko nam je, stoga, dragi o. Antić uzor u početnom zamahu, a poticaj i potpora u stalnom nastojanju da budemo sveti! Ali ta svetost u njegovu životu nije bila tek teorija nego praktično življenje solidnih kreposti u neprestanom traženju volje Božje da u svemu Bogu ugodi, da živi s Bogom koji je *"vazda u njemu"*. A On se mladome i zrelome o. Antiću *"i dade osjetiti u srcu i u duši"*, kako ponizno i otvoreno priznaje dragi naš otac Antić.

Nisu li tu već znakovi mističnog života u duši o. Antića, o kojemu smo slušali učena predavanja profesora i otvorena priznanja tolikih njegovih poznavalaca, osobito njegove duhovne djece...

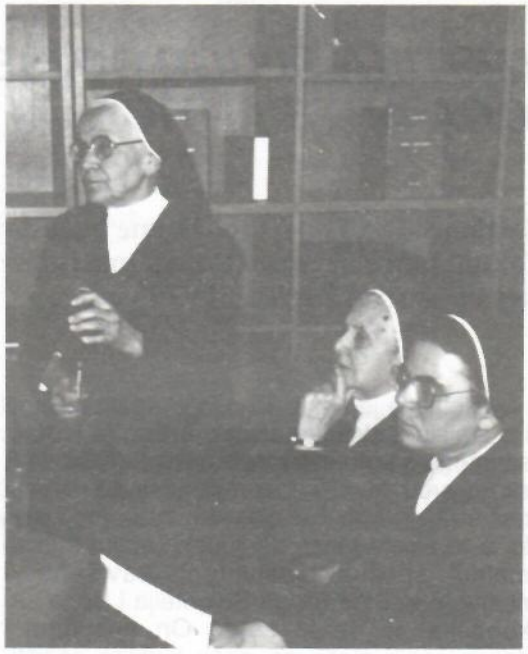

S. M. Anđelina , sa svojim sestrama Beatom i Imakulatom, uvijek u sebi nosi najljepša razjašnjenja uzvišenih doživljaja svetosti života sluge Božjega oca Antića

Doista, rukopis *"Pravilo mome životu"* veliko je blago za nas osobno. Ali smatram da je on i dragocjeni doprinos u kauzi kao dokaz o svetosti sluge Božjega oca Ante Antića.

Očekujući dalji nastavak rukopisa, još jednom iskreno zahvaljujem uz poštovanje i pozdrav u Gospodinu zahvalna

S. M. Anđelina Kujundžić

SLUGA BOŽJI ME DOHVATIO I ZAHVATIO

Dobri otac Antić za mene već dugi niz godina nije nepoznanica. Došavši u samostan 1965. godine u zajednicu "Sestara Naše Gospe", čija sam članica željela postati, puno se govorilo o tom netom preminulom fratru koji je umro na glasu svetosti. Odlazila sam često s ostalim kandidaticama na Mirogoj i posjećivala njegov grob. Sve je to za mene bilo lijepo, ali bez nekih, barem sada gledajući, osobitih nutarnjih doživljaja koje bi pamtila i koji bi me tako zahvatili da bi me trajno na neki duhovni način vezali uz toga dobrog Oca.

Prije desetak godina imala sam novi izazov gdje sam se ponovo susrela s osobom oca Antića. Poznavajući fra Stjepana Vučemila, tada imenovanog vicepostulatora, imala sam priliku ponovno nešto više čuti i pročitati o ocu Antiću. Tada sam već osjećala da me osoba toga čudesnog sveca dohvaća, ali ne tako da bi se posebno njemu utekla za neku potrebu. Čak sam više drugima to preporučivala i u tom pravcu ih poticala bilo usmeno bilo pismeno.

Došlo je potom vrijeme mog odlaska iz Zagreba, a i promjena vicepostulatora zbog bolesti oca Stjepana. Sve je to i moju kakvutakvu povezanost s tim dragim i dobrim Ocem Antićem bacilo u zaborav.

Početkom lipnja prošle godine (1992) vratila sam se ponovno u Zagreb. Moji odlasci u Vicepostulaturu su oživjeli jer me vezalo prijateljstvo i sestrinstvo sa sestrom Asumptom, članicom naše Družbe, koja je u međuvremenu namještena kao redovita radnica u Vicepostulaturi. U našim susretima puno smo znale govoriti o životu i radu oca Antića. Ona mi je često prepisala lijepe misli oca Antića ili me upozorila na one koje bi mi mogle dobro doći u mome pastoralnom radu. Osjećala sam da me otac Antić ponovno dohvaća svojom svetošću i čudesnim načinom života. Bivao mi je opet bliz, ali moram priznati na nov način. U isto vrijeme, a bilo je to vrijeme uoči trodnevnice za 28. obljetnicu smrti oca Antića (Antićeve - 1993 - godine), moja sestra i njezin zaručnik tražili su stan jer su željeli uz sredstva koja su posjedovali imati svoj "golubinjak". Cijene su uvijek bile veće od njihovih mogućnosti, a ono što su do tada razgledavali nije im se niti sviđalo u usporedbi s cijenom. Vrijeme vjenčanja se bližilo, a sve je postajalo napetije pitanje stana. Slušajući i gledajući tu njihovu muku, jednostavno ni sama ne znam kako, ali u meni je odjeknuo inperativ: *"Ti ovih dana moraš poći redovito kroz tri dana na trodnevnicu i uteći se u zagovor ocu Antiću i on će sigurno u tome pomoći, jer je on stvoren i*

Obradovani zaručnici Ankica i Ivan Ćaleta, kojima ne treba komentara, doživjeli su milosnu skrb i zagovor Sluge Božjega za vlastiti dom, kome su uz njihove molitve pridonijele i uslišane molitve s. Tarzicije. Poznato je da se je dobri otac Antić za svoga zemaljskog života mnogo zauzimao za brojne studente i mlade zaručnike, koje je duhovno vodio, da su po njegovoj skrbi dobivali besplatni stan, stipendije, pomoći za specijalizaciju u zemljama Europe, a mnogi su po njegovom duhovnom vodstvu i savjetu osmislili i ostvarili najljepši poziv i smisao pravog kršćanskog braka u sretnoj obitelji, o čemu govore brojna svjedočanstva i zahvale. Nije ni čudo da mu i danas zato još uvijek mnogi dolazi na njegov grob da se preporučuju njegovom moćnom zagovoru za uspjeh studija i u životnim potrebama, te moleći blagoslov i sreću pri izboru bračnog i obiteljskog života

od Boga obdaren da u tome pomaže baš mladima i baš u takvim potrebama." Ostala sam dosljedna tome nutarnjem glasu i pošla sam moleći oca Antića za zagovor u ovoj stvari. Tada je bio na pomolu jedan stan koji je po svemu sudeći trebao biti konačno rješenje, ali je u međuvremenu vlasnik javio da je prodan. Tako je ponovno sve postalo neizvjesno. Rekla sam ocu Anticu tih dana: *"Oče Anticu, ako Ti u svom svjetlu koje uživaš vidiš da je taj stan za moju sestru i njezina budućeg muža, onda nam ga nekako sačuvaj, a ako znaš za nešto bolje, onda nam pokaži i uputi nas na to."*. Bila sam mirna i obuzelo me jasno nutarnje uvjerenje da će sve završiti dobro. Na sam dan smrti oca Antića, 4. ožujka, kupila sam "Zeleni oglasnik" i u njemu pročitala sve što bi moglo doći u obzir te pošla do zaručnika moje sestre da se usuglasimo što bismo pogledali. Budući je on bio bolestan, zamolio me da odem pogledati jedan stan. Kad smo nazvali, ustanovili smo da je to taj stan koji je bio već prije u planu, ali vlasnik nam je rekao da je kupac odustao, a njemu se žuri prodati te je snizio cijenu samo da bi ga u što kraćem roku prodao. Kad smo otišli pogledati, sve je bilo prema našim željama i mogućnostima.

Dok ovo pišem, moja sestra i njezin suprug žive u svom stanu sretno i Bogu zahvalno.

Ovo sam priopćila pismeno kako bih na ovaj način rekla dobrom ocu Anticu *HVALA*, a ujedno i svjedočim da me otac Antić nije samo DOHVATIO, nego i ZAHVATIO.

S. M. Tarzicija Tunjić

Palma zahvalnica na grobu oca Antića

Palma pobjede na grobu sluge Božjega oca Antića nije samo dar hrabrih branitelja Domovine, već i simbol da ljudske opasnosti, žrtve i patnje trebaju imati sigurno uporište i nadu u moćni zagovor s neba

Molimo da primite ovu palmu kao zavjetni dar članova Veterinarskog voda GSSRH (Glavnog sanitetskog stožera Republike Hrvatske).

Naime, za vrijeme ratnih operacija na područjima oko Kupe, u Nuštru, Đakovu i Vinkovcima, studenti veterine odlazili su na teren radi zbrinjavanja stoke i asanacije terena. Mi, članovi obitelji, molili smo oca Antu Antića da im pomógne, da ih vodi na njihovu putu kako bi sačuvali svoje živote.

Kroz sve vrijeme (od rujna 1991. do kraja veljače 1992) kroz koje su obavljali svoje dužnosti, pa i vrlo blizu četničkih položaja, niti jedan student nije stradao.

U zahvalnosti za primljene milosti od oca Ante Antića, a umjesto svijeća koje smo obećali zapaliti, molimo da primite ovu palmu koju su s Visa nabavili članovi Veterinarskog voda.

Sa štovanjem obitelji: Rubčić i Fabris - Zagreb

NAŠI DAROVI MALOM ISUSU

Njegov blagoslov neka počiva na Vašoj kući i na svima koji su u njoj kao i na svoj Vašoj rodbini pa gdje bila ona! Vama preporučam slijedeće:

1. Sa svetim istočnim Mudracima češće puta, dok traje sveto Božićno vrijeme, u duhu poklonite se Djetiću Isusu i prikažite Mu svoje darove.

2. Darujte Mu svoje čovještvo. Po svom čovještvu Vi ste slika i prilika Božja. Molite Božansko Dijete da duboko u Vama utisne svoju svetu sliku i priliku, da nju sveto čuvate i dostojno nosite.

3. Darujte Malom Djetiću svoje kršćanstvo. Po svetom krstu postali ste dijete Božje i kao plemenita loza narasli ste na božanskom čokotu Isusu. Molite Isusa da uvijek u Vama raste djetinjstvo Božje do punine mjere Njegove i kao rodna loza da donašate bogati rod kreposna i sveta života.

4. Darujte Djetiću - Kralju - svoj duhovni život, svoje sveto djevičanstvo. Po njemu nasljedujte molitveni, mukotrpni i apostolski život Spasitelja. Molite Ga da On čuva i posvećuje Vaše sveto djevičanstvo i da vodi Vaš duhovni život te Vi u njemu ispunite volju i svaku želju svoga Božanskog Zaručnika kao što je i On vršio i ispunio svaku volju svoga Nebeskog Oca.

Budite sveti, jer je Isus svet. Slijedite Njegov sveti život da Mu budete slični. Ljubite nebesku Majku i nasljedujte njezinu poniznost, jednostavnost i podlaganje svetoj volji Božjoj. Čuvajte mir sa svima, a posebno sa svojima.

(Pismo III/27,4)

Fra Ante Antić

PRETPLATNICIMA

MOLIMO SVE CIJENJENE PRETPLATNIKE, KOJI NISU PODMIRILI SVOJA DUGOVANJA ZA 1993, ILI OD PRIJE, DA TO UČINE U NAJKRAĆEM ROKU! CIJENA ZA SVE BROJEVE IZ PROŠLE GODINE JE U SKLADU S CIJENOM OVOGA BROJA: PO POJEDINOM PRIMJERKU 4.000 HRD.

ZA INOZEMSTVO 3 DEM (ili protuvrijednost u drugoj valuti). ZA GODINU 1994. OD 1. OŽUJKA IZNOS PRETPLATE BIT ĆE U SKLADU S AKTUALNIM TROŠKOVIMA TISKARE I FINANCIJSKIM PRILIKAMA U DRŽAVI.

USLIŠANJA - ZAHVALNICE - PREPORUKE

Molim Presveto Trojstvo, svetu Obitelj i Majku Božju Lurdsku da dragoga i dobrog fra Antu Antića što prije Crkva uzdigne na čast oltara kao svog blaženika i sveca.

Sebe i svoju obitelj stavljam pod njegovu zaštitu i zagovor dok neprestano molim i zahvaljujem za mnoge već primljene milosti.

M. G. Zagreb

° ° °

Oče Ante Antiću, mještanine moj!

Hvala Bogu što je preko Tebe uslišao moje molitve (i prijedlog) da se postavi spomen-ploča na kuću u kojoj si se rodio.

Molim Te, oče Ante, budi i dalje zagovornikom pred licem Božjim za sve moje, posebno moju djecu, za naše gardiste, naše otočane i sve ljude dobre volje.

Molim Te, isprosi nam toliko žuđeni mir - mir našim narodima, mir u našim obiteljima i mir našim srcima.

Povezana s Tobom u molitvi, zahvalna i odana u Kristu Tvoja mještanka

Marija Mrša

° ° °

Hvala Ti, dobri moj molitelju, za sve ono što si za duše moje djece i moje isprosio od Trojedinog Boga po zagovoru one koju si i Ti neizmjerno ljubio i štovao. Zahvalna Bogu, Majci i Tebi

Mirjana

° ° °

Dobri oče Antiću! Želim Ti se iskreno od svega srca zahvaliti za sve trenutke u kojima si bio u mome srcu i na taj način davao mi snage i hrabrosti. Oče, molim Te, i dalje budi uz mene svojim savjetima, čuvaj me i štiti.

Kristina Š.

° ° °

Predobri oče Antiću!

Hvala za veliku pomoć mojoj obitelji. Želim od srca da Te što prije proglase blaženim i svetim.

Obitelj Nikolić

° ° °

Predobri oče Ante!

Meni nevrijednoj, odmah si pomogao čim sam se Tebi sa pouzdanjem obratila. Kako mi je na čudesan način bilo ukazano da ćeš biti moj zaštitnik, tako se na čudesan način to i obistinilo. I nadalje Te molim, i nadalje stavljam u Tvoje ruke molbu, da svojim svetim zagovorom pomogneš mojoj djeci.

Zahvalna Marija iz Bjelovara

° ° °

Dobri oče Antiću!

Hvala Ti što si čuo naše molbe i molitve! Hvala Ti što si ih uputio Ocu nebeskom po Sinu, Bratu i Prijatelju zajedničkom. Hvala Ti što si pronašao stan i tako ga čudesno čuvao za moju sestru Ankicu i njezina zaručnika Ivana.

Ti sve znaš, i znaš koliko oni žele biti Božji. Neka ih prati i Tvoj zagovor. A ono započeto djelo sa stanom dovrši i učini da od Gospodina bude blagoslovljeno. Neka se slavi i proslavlja Gospodin s nebeskom našom Majkom Marijom. A Ti, dobri Oče, i ovom brigom za nas budi bliže konačnoj od Crkve proglašenoj svetosti.

Zahvalna s. Tarzicija T.

° ° °

Hvala Ti, oče Ante, na pomoći pri skrušenoj svetoj ispovijedi. Moli za mene i Ivicu. Dovrši sve ono za što sam Ti nas dvoje preporučila.

S. M.

° ° °

Dolazim iz Splita. Dijete mi se liječi već dvije godine od raka kostiju. Molim Te, oče Ante (imenjače moga sina Ante), da mu po Božjoj volji pomogneš da mu se uništi svaka zloćudna stanica u njegovu tijelu i da nikad više ne dođe pod nož od te zle bolesti.

U znak zahvalnosti, kad mi sin prohoda, doći ćemo Ti, oče Ante, nas obadvoje, ovdje pored Tvog groba. Vjerujem u Tvoju veliku ljubav i slavu.

Ucviljena majka Zora

° ° °

Dragi oče Antiću!

Najprije da Ti zahvalim na zadobivenoj milosti da je operacija uspjela i da su svi nalazi pokazali kako je moja supruga zdrava. Također Ti zahvaljujem na mom poboljšanju zdravlja. Molim Te, oče Antiću, pomozi mi da i danas Tebi iznesene milosti što prije zadobijem.

O. M.

° ° °

Dragi oče Antiću!

Molitva i zahvale su malo za ono što si Ti učinio za moju obitelj. Izići iz pakla smrti a ostati živ, to je nešto veliko za moje ranjeno srce. Moj svijet se polako raspadao i samo vjera u Boga i u Tebe, Oče Antiću, dala mi je snage da izdržim ovu godinu dana u izbjeglištvu. Molim se i sada kada smo svi skupa, bdij uz nas i čuvaj moju obitelj u Brčkom. Daj nam ljubavi i snage. Zauvijek zahvalna Tvoja

Branka Grgas

Dobri i sveti oče Ante!

U ovoj godini, koja je posvećena Tvom svetom imenu, molim Te za pomoć. Izmoli kod Svevišnjega milost za mene i moje sinove. Ne ostavljaj nas. Spasi naš narod i domovinu Hrvatsku od sotonskog neprijatelja. Čuvaj i moje prijatelje koji žive i rade na dobrobit naroda.

Hvala Ti za sve milosti koje sam dosad primila po Tvome svetom zagovoru. Tvoja vjerna štovateljica

A. R. D.

° ° °

Dragi oče Ante!

Uz stotu obljetnicu Tvoga rođenja zahvaljujem Ti danas za sve što si učinio za naš hrvatski narod, za nas sestre svetog Križa, za mene osobno.

Preporučujem Ti našu Provinciju - duh i podmladak, sva naša djelovanja i nove apostolate. Vodi i štiti našu školu - Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju. Neka nas sve vodi duh Evanđelja. Pomozi mi, dobri Oče, da ispunim u svojem životu svetu volju Božju kako si me Ti upućivao i vodio. Tvoja zahvalna

S. Angelina Samardžija

° ° °

Isuse, hvala Ti što si me doveo ovdje (na tvoj grob). Zahvaljujem Ti da si mi pomogao da upoznam Tebe, još jednog čovjeka koji je svoj život posvetio vjeri u Boga, a za čovjeka. Takvi nisu obični, oni su sveti.

Ana Rončević

° ° °

Dragi oče Anticu!

Molim Te za moju sestru Paulu da uspije u svom poslu. Uvijek sam vjerovao u njen uspjeh i molim Te da joj pomogneš. Molim Te da što prije riješim svoju financijsku situaciju i da vratim dugove.

Ivica

° ° °

Dobri oče Anticu!

Hvala na ukazanoj milosti i uslišanju mojih molitava. Čuvaj sve moje u Brčkom, čuvaj mi Ninu i sve rođake i prijatelje na fronti. Bdij nad njima i nad cijelom mojom obitelji. Moli se za nas i naš sretan povratak u najljepši grad na svijetu. Hvala.

Karmela G.

° ° °

Pišem u svezi s milostima postignutim zagovorom DOBROG Oca Ante Antića. Možda će Vam se ove milosti učiniti čudesnim i možda ćete zapitati zašto to pišem, ali smatram da mi je puno pomogao i promijenio život.

Našao sam put do Boga preko njega i Marije. Pomogao mi je završiti tešku školsku godinu u kojoj sam se toliko mučio i strepio. Pomogao mi je maturirati i upisati željeni fakultet. Pomogao mi je naći curu koja me stvarno voli. Ovim mu se putem želim zahvaliti i priznati da je zaista čudesan.

Sa štovanjem M. P.

Sveti oče Ante!

Grešan sam, čovjek sam, ali Te molim za Tvoj zagovor. Svojom molitvom kod našeg Gospodina izmoli mi da budem dostojan zvati se slugom Gospodnjim te da ovozemaljski život ne provedem uzalud lutajući od mjesta do mjesta, nego da nađem utočište u njegovoj milosti. Od srca Te moli

V. Š.

° ° °

Svojim zagovorom pomozi mojoj N. da prebrodi sve teškoće koje život pred nju postavlja i daj joj snage da nastavi koračati dalje u život koji će On ispunjavati svojom milošću.

Vinko

° ° °

Hvala Ti, Bože, za svijetli uzor, za vjernog Božjeg slugu oca Antu Antića.

Hvala Ti, dobri Slugo Božji, što si meni i mom mužu izmolio veliku milost s Gospom Lurdskom: svetu ispovijed u sobi u kojoj si vjerno služio Bogu. Hvala Ti, dobri Božji slugo oče Anticu, što si izmolio izbavljenje iz velikih muka i nevolja naša dva sina Dražena i Silvija. Moli i dalje, za naše sinove i za nas roditelje. Moli za sve obitelji da budemo uzor svete Nazaretske obitelji. Isuse, učini da dobri sluga o. Ante Antić bude što prije proglašen svetim, odakle će nas i dalje svojim moćnim zagovorom kod Tebe pomagati. Hvala.

Albina i Smiljan sa sinovima

° ° °

Oče Magistre!

Hvala na zagovoru... Molim Te i dalje za pomoć. Neka Te Presveto Trojstvo proslavi slavom blaženika u svetoj Crkvi, na spas naroda našega. I još ona davna prošnja!

Zahvalni fra Silvestar

° ° °

Dobri i sveti oče!

Vraćajući se iz tužnog posjeta svome sinu stradalom u prometnoj nesreći, prvi put posjećujem ovo mjesto i klanjam mu se.

Živim ovog trenutka u nadi potpuno ispunjene molbe. Čuvši iz usta časne sestre za učinjena Vaša djela, molim Vas, sveti Oče, pomozite mi ovog puta kad mi je najpotrebnije da mi se sin sretno vrati u obitelj među svoja dva brata, oca i mene i da još puno godina živimo u sretnoj i blagoslovljenoj ljubavi i sreći. Unaprijed zahvalna

Marija K., med. sestra

° ° °

Dobri oče Anticu, izmoli mi milost za koju sam došla tražiti pomoć u crkvi Majke Božje Lurdske. Zagovaraj kod Gospodina i moli za mene i moju obitelj. Izmoli nam pomirenje. Dobri oče, hvala.

Zorica Stojanović

NAŠI POKOJNICI

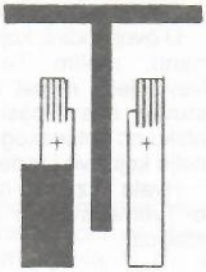

GOSPODINE, UDIJELI IM POKOJ VJEČNI

Ilija Samardžić - Otok kod Sinja
Marija Majerić - Zagreb
Ivo Politeo - Stari Grad, otok Hvar
Dr. Vera Naumov - Zagreb
Marko Bilokapić - Udovičići (Otok k.Sinja)
S. Gonzaga Schmidt * - Zagreb
S. Jozefina Perišić - Grljevac (Split)
Vera (s. Cecilija) Rajčić - Metković
Kaja Čeko - Čuklić

* U novom broju glasila kratka biografija

MARIO NARDELLI - ŠTOVATELJ SLUGE BOŽJEGA

Dubrovnik, 20. V. 1927.
† Zagreb, 13. VII. 1993.

Nenadanog srpanjskog dana - 13. srpnja 1993. tiho i bez riječi umukao i utihnuo je u zagrebačkoj Gajevoj ulici zvuk gitare, pjesme i skladbe cijenjenog gospara i velikog umjetnika Marija Nardellija. Preselio se je u vječnu skladbu i svjetlost gdje će Gospodin *"otrti svaku suzu s očiju, te smrti biti više neće, ni tuge, ni jauka, ni boli biti više neće jer prijašnje uminu"* (Otk 21,4).

Da je naš veliki sin hrvatske glazbene kulture i dubrovački gospar Mario Nardelli živio svoj stvaralački i duhovni život, kao čovjek, skladatelj, pjesnik i gitarist, za vječne duhovne vrednote i arije - u težnji da i na zemlji prestanu suze, jauci, tuge, patnje i boli, mogu posvjedočiti svi oni koji su ga u životu poznavali, cijenili i voljeli, koji su s velikim oduševljenjem i pozornošću izvodili, pjevali i recitirali njegove koncertne, orkestralne, dirigentske, festivalske i duhovne simfonije, skladbe, mjuzikle, suite, mise i koncerte..., a posebno oni koji su ga gotovo svake nedjelje i blagdana doživljavali utonulog u iskrenu i duboku molitvu i meditaciju kod svetih misa i propovijedi u crkvi Majke Božje Lurdske u Zagrebu, gdje je veoma često i s najvećim pijetetom i poštovanjem zalazio na grob sluge Božjega oca Antića.

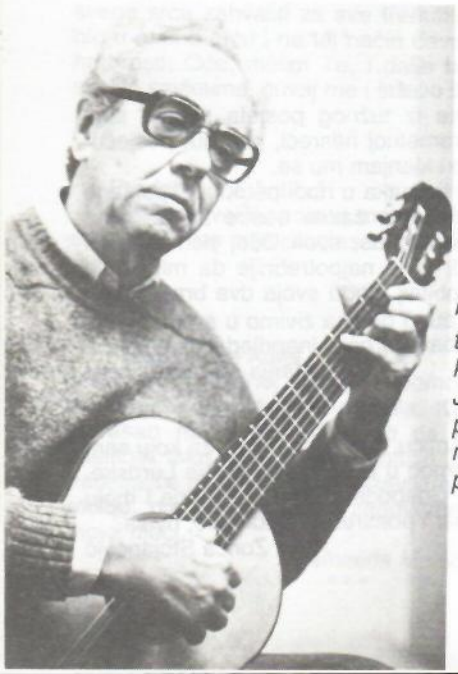

Uz stotine svojih skladateljskih i umjetničkih djela, šlagera te duhovnih pjesama i šansona, misa za zborno muško i dječje pjevanje, ostavio nam je za današnjost i budućnost svoju velebnu simfoniju punu mora, sunca, kopna, neba, života, svetosti i dobrote kod spomena sluge Božjega oca fra Ante Antića, a na poemu "ZA TOBOM, OČE ANTIĆU" koju je u velikoj inspiraciji spjevao naš hrvatski pjesnik Joja Ricov, da bi opet za Antićev 100. rođendan svom i našem hrvatskom svetom Anti ostavio svoju pjesmu "I NOĆAS" (DOA, br. 2/93,21) u ushitu svoje duše za Antićevim nebom. Evo tog ushita za svjetlom što plamti u trećoj molitvi i strofi:

I noćas
trebaju Te duše
kao što Ti trebaš njih.
Jer jedino iz te uzajamne potrebe
prolistat će konopljin pojas
na Tvom struku,
procvjetat će drveni križ
u naborima Tvoga habita,
propjevat će zrnca krunice
Tvojim molitvama.
Jer jedino tako
zamirisat će ova noć
Danom koji nikad ne umire!

Živjeti u znaku takvih stihova, kao da su život, uzor i primjer sluge Božjega o. Antića

prekrasan putokaz u nebo, kako genijalni i stvaralački duh i kredo gospara Marija kliče: *U DAN KOJI NIKADA NE UMIRE.*

To je dovoljan razlog da našu tugu pred njegovim grobom na dubrovačkom groblju Boninovu pretvorimo u duhu vjere i nade u slapove uskrsne pjesme i radosti i *DANA USKRSNUĆA,* jer Boninovo kod Lokruma i Dančа, Straduna i Lovrenca, Pila i Graca i do porte sv. Jakova, nije vječni dom, već kratki mrak tjelesnog sna za ZORU I DAN koji neće poznavati zemaljske boli i smrti.

Hvala Ti, dragi Mario, za sve što si dao svojoj obitelji, svojoj Crkvi, svome hrvatskom narodu i hrvatskoj glazbenoj kulturi.

Fra Vladimir

S. MATEJKA (MARIJA) SELINA,

Donja Dubrava, 17. I. 1913.
† Zagreb, 12. III. 1993.

Zavičaj s. Matejke je Međimurje, Donja Dubrava kod Preloga. U dobroj seljačkoj obitelji rodila se Marija 17. siječnja 1913. Otac rano umire i majka ostaje s dvije djevojčice koje uvodi u pravi kršćanski život. U zdravom obiteljskom ozračju Marija postaje poduzetna, odlučna i pobožna djevojka. Njezinim je zauzimanjem u župi osnovano Djevojačko društvo Srca Isusova i Marijina. Nakon molitve za izbor zvanja spoznaje da je Bog zove u redovništvo, ali nije bilo lako u to uvjeriti majku. Ipak 1934. odlazi u Đakovo. Nakon formacije polazi puna poleta i zanosa u Zagreb na Kriuršku kliniku u Draškovićevoj, a kasnije na Rebro, gdje je ostala do ulaska u mirovinu 1972. Nakon toga odlazi na Vis u Staračkí dom, odakle se nakon 6 godina vraća natrag, u Đakovo, mjesto odakle je kao mlada sestra i krenula u život. Tu neumorno služi svojim bolesnim susestrama dok može. Iz Đakova je evakuirana s ostalim sestrama u Zagreb, na Vrhovac, gdje je nakon teške gripe završila ovozemaljski hod i ušla u vječnost 12. ožujka 1993.

Na Rebru je s. Matejka upoznala oca Antića jer je bolestan ležao na njezinom odjelu. Ona je njemu kao bolesniku pomagala i to do njegove smrti. Otac Antić je čak i prorekao da će ona biti nazočna kod njegove smrti (još dok je ležao bolestan na Rebru). I tako je uistinu bilo. Otac Ante je sestri Matejki za uzvrat bio duhovni vođa i dobrotvor i njezinu je dušu, Boga žednu, ustrajno usmjeravao k vrhuncima ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Oko tog se s. Matejka cijeli život trudila i u tome se odlikovala. Liječnici, bolesnici, suradnici i njezine sestre cijenile su je veoma, a s. Matejka je, naročito na Rebru, odvažno svladavala sve nevolje i nedaće ratnog i poratnog vremena i oduševljeno svjedočila svoju pripadnost Gospodinu. Ocu Anti Anticu uvijek je bila zahvalna za njegovu svesrdnu založenost u usmjeravanju njezina duha k Bogu.

S. Angelina S.

ZORA BLAŠKOVIĆ - UVIJEK ZAHVALNA SLUZI BOŽJEMU

Prošlih ljetnih vrućina i malo vremena nakon što je posjetila, poljubila grob svoga duhovnog vođe i sluge Božjega oca Ante Antića, moleći se nad grobom da prestanu patnje, stradanja i muke hrvatskoga naroda od strašnog rata, blago je u Gospodinu preminula u Rijeci sva predana volji Božjoj. Posebno požrtvovna prema potrebama bližnjih, a osobito prema siromasima i bijednicima (duhovne ili materijalne bijede) skromna i pobožna, bila je kroz cijeli život u svojoj vjeri i molitvi suradnica s dobrim i vjernim slugom Božjim ocem Anticem čijim je svetim savjetima ostala vjerna sve do smrti.

Po mnoštvu svojih pisama, a posebno u ovo vrijeme rata protiv Hrvatske koji je zbog velike zloće i stradanja nevinih strašno i bolno mučio njezino inače bolesno srce, Zora bijaše u neprestanoj molitvi za zagovor Sluge Božjega da u svojoj nemoći i boli sačuva ustrpljenje i duhovni mir i da se dokončaju i završe strahote rata. Nije bilo dana da nekome nije govorila s posebnom zahvalnošću o svetosti o. Antića, o glasu njegove svetosti, vjernicima Rijeke.

Dok pobožnoj, skromnoj i poniznoj sestri Zori zahvaljujemo na svemu što je učinila za našu Vicepostulaturu i na širenju glasa o velikoj svetosti, dobroti i milosrđu Sluge Božjega, dotle njezinu plemenitu dušu preporučujemo u molitve svih štovatelja Sluge Božjega.

Neka joj Gospodin udijeli vječnu radost u nebeskom društvu blaženika, svetih, koji uživaju život i slavu Presvetog Trojstva.

V.T.

ANTICA (S. ELIZABETA) LIPOVAC r. VRUS

(Uz prvu godišnjicu smrti)

Prošle godine 16. prosinca 1992. blago je u Gospodinu preminula u 89. godini života Antica Lipovac ud. Julija, žena krhka tijela a jaka duha, koja je kroz svoj život po duhovnom vodstvu i savjetima sluge Božjega o. fra Antića provodila život vjere i molitve sva predana volji Božjoj.

U životu skromna, ponizna i pobožna živjela je ne samo za svoju dragu obitelj već i za svoju župu sv. Josipa na Trešnjevci u Zagrebu. Kao aktivna vjernica i franjevačka trećoredica FSR-a pomagala je sve do smrti sve potrebne i siromašne, a posebno u teškim godinama poslije 1945. časne sestre klarise u Mikulićima i druge siromašne duhovne ustanove, kako ju je savjetovao i duhovno vodio sluga Božji o. Ante Antić, a mnogo je molila za svetu Crkvu i duhovna svećenička i redovnička zvanja.

Posljednje dvije godine, kad je bila prikovana uz svoj krevet, primala je svakoga dana sv. pričest te je strpljivo podnosila svoje boli i patnje prikazujući ih za obraćenje grešnika i nevjernika. Na njezinu sprovodu, koji bijaše dostojan njezine vjere, plemenitosti i ljubavi, uz župnika Augustina Holija i o. Zvjezdana Linića našlo se je uz dostojni broj pobožnog puka još osam svećenika.

U čvrstoj vjeri i nadi Antica (s. Elizabeta) čula je one Isusove ljubazne riječi: *"Dođite k meni svi vi, izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti!"* (Mt 11,28), ali i riječi nebeskog Oca s vječnog prijestolja: *"Evo, sve činim novo! Svršeno je! Ja ću žednome dati s izvora vode života zabadava. To će biti baština pobjednikova; i ja ću mu biti Bog, a on meni sin"* (Otk 21,5-7).

Novinu životu u Kristu naša sestra Antica znala je živjeti i postići u društvu blaženih i svetih.

V. T.

MILODARI U FOND ZA VICEPOSTULATURU I TROŠKOVE BEATIFIKACIJE

Slavica Veža - Gradac n/m (150.000); Ivanka Tadin - Kaštel Kambelovac (20.000); Vinka Ribičić, - Brela Donja (10.000); Zorka - Baška Voda (10.000); Obitelj Borović - Zagreb (20.000); Ana Koprolčec - Bjelovar (30.000); Mara Ribičić - Dubrovnik (20.000); Jolanda Mičić - Šibenik (30.000); Mila Uravić - Rijeka (50.000); Felice Rojnić - Pula (25.000); Luce Krištović - Dubrovnik (10.000); Marija Mrša - Šibenik (12.000); Antonija Čavić - Zagreb (2.000); Zora Podrug - Sinj (20.000); Florijan Grgić i Josip Barbarić - Igrane (50 DEM); Branko Tomašić - Duga Resa (50 AUD); O. Fra Mirko Marić - Münhen (100 DEM); O. fra Stanko Dotur - Mainz (200 DEM); Marija Baranović - Metković (5.000); G.M. - Zagreb (100.000); Katica Šlogar - Zagreb (20.000); Miro Sambunjak - Zagreb (4.000): Ružica Đureković - Zagreb (4.000); Marija Švigir - Zagreb (1.000); Milka Grgurić - Zagreb (10.000); Magdalena Crevar - Zagreb (4.000); Obitelj Majetić - Zagreb (1.500); Josipa Živičnjak - Zagreb (6.000); Ana Patz - Zagreb (500); Štefica Živičnjak - Zagreb (1.500); J. Topić - Šibenik (10.000); Adela Starc - Maribor (3.000 tol); Marija i Milan - Zagreb (100.000).

Svim darovateljima Vicepostulatura od srca zahvaljuje

OBAVIJEST

SVAKI PRVI ČETVRTAK U MJESECU DAN JE SLUGE BOŽJEGA OCA ANTIĆA U CRKVI MAJKE BOŽJE LURDSKE U ZAGREBU:
VEČERNJA SVETA MISA, PROPOVIJED I MOLITVE PRED NJEGOVIM GROBOM ZA NJEGOVU BEATIFIKACIJU KAO I ZA POTREBE DOMOVINE I NJEGOVIH ŠTOVATELJA.
NA OVU NAKANU ISTOGA DANA MOŽE SE ZAJEDNIČKI NEŠTO IZMOLITI U OBITELJI, NA VJERONAUKU ILI U MOLITVI VJERNIKA KOD SVETE MISE

Iz tiska o ocu Antiću

"VERITAS", Glasnik sv. Antuna Padovanskoga br. 5, 93, u rubrici OBLJETNICE pod naslovom "Proslava" donosi glavni urednik *Ljudevit Maračić* veoma vrijedan članak uz 100. obljetnicu rođenja sluge Božjega o. Ante Antića gdje, između ostaloga, naglašava: *"O. Ante bio je čuveni ispovjednik i duhovni vođa brojnim generacijama svećenika, redovnika, redovnica i laika, posebno studenata. Karitativno je djelovao iz ljubavi prema siromašnim obiteljima i studentima, a osobito je pažnju posvećivao bolesnicima, kod nekih očitujući čudesnu moć ozdravljenja..."*

"LJUDIMA PRIJATELJ", br. 2, 1993, list sv. Leopolda Bogdana Mandića, donosi članak svoga urednika *Nikole Bašneca "Tiskovna konferencija o fra Anti Antiću"* s veoma bogatim prikazom Antićeva velikog djelovanja u Crkvi u Hrvata, što je na pisca djelovalo da se djelomično dotakne Antićeve domene: *"Crkvi i svijetu, tj. svima nama, Antić je ostavio bogatu duhovnu i karizmatsku baštinu kojom će se napajati današnja i buduća pokoljenja. Po svojim djelima, savjetima i riječima on će ostati u Crkvi i narodu nezastariv karizmatski i svetački duhovni vođa budućim naraštajima."*

"BRAT FRANJO", Broj 3, 1993, donosi članak *Nikole Bašneca "Tiskovna konferencija o ocu Anti Antiću"* u vezi s njegovim životom na glasu svetosti, gdje stoje i ove riječi: *"Iz Antićeva je života poznato da je bio vrsni ispovjednik, a i sam se je ispovijedao svakoga dana pred bilo kojim svećenikom..."* U istom broju UZ 100. OBLJETNICU ROĐENJA OCA ANTIĆA zaoštrilo se je pero iz ruke *o. Bonaventure Dude*, našega cijenjenog teologa i štovatelja sluge Božjega, koji je svoj jasni pogled usmjerio uz splitski simozij (održan od 3. do 6. lipnja o.g.) davši sažeti prikaz o zborniku "Karizme, lik i djelo sluge Božjega oca Ante Antića", Zagreb, 1991. O. Duda u vezi sa zbornikom bilježi: *"Mislim da će ostati za budućnost osobito značajna teološka presudba o. Zdenka Tenšeka - tko je bio Bog, Bog troji u osobama, u Antićevoj duhovnosti (str. 68-78). O. Rudolf Brajčić pozitivno odgovara na pitanje je li Antić bio mistik.*

"MI" - list mladih. U broju 5, 93. izišao je na cijeloj stranici članak novinara *Tomislava Šimića* pod rubrikom SVJEDOCI *"Tko je bio o. fra Ante Antić?"*, s kritičkim uvodom: *"Čovjek je u nedoumici kada u malom novinskom članku mora opisati velikana i sveca fra Antu Antića, jer u tom velikom hrvatskom čovjeku mnoštvo je toga napisano i usmeno posvjedočeno. Za njega je posvjedočila zajednica vjernika, za njega je posvjedočila Crkva..."* Svoj pravi posvetni članak novinar je potkrijepio brojnim citatima značajnih osoba iz današnjega crkvenog i društvenog života u našem narodu.

KOMEMORACIJA

PRIGODOM 23. OBLJETNICE PRIJENOSA TIJELA SLUGE BOŽJEGA OCA ANTE ANTIĆA S MIROGOJA U SVETIŠTE MAJKE BOŽJE LURDSKE U ZAGREBU

ODRŽAT ĆE SE 14. i 15. PROSINCA (utorak i srijeda) U 18 SATI SVETE MISE, PROPOVIJEDI I MOLITVE ZA BEATIFIKACIJU

propovijedaju katehete mladih i studenata:
FRA IVAN MILANOVIĆ-LITRE I FRA ANTE GRBEŠ

IZLAZI NOVA KNJIGA

Antićeva baština u duhovnoj obnovi Hrvatske

Zbornik radova znanstvenog zbora održanog u Splitu od 3. do 6. lipnja 1993.

Knjiga s više stotina stranica znanstvenih radova, svjedočanstava, pozdrava, propovijedi, diskusija, osvrta, bibliografskih jedinica

KNJIGA IZ KOJE SE MOŽE MNOGO SAZNATI O ŽIVOTU I SVETOM DJELOVANJU SLUGE BOŽJEGA O. FRA ANTE ANTIĆA

Primaju se predbilježbe i narudžbe na adresu Vicepostulature i glasila DOA

LJUBAV - SVJETLO - SNAGA

Čestitam Vam: Sretno Porođenje Božje! Djetić Isus udijelio Vam savršenu svoju ljubav, novo svjetlo, novu snagu, koja Vam je potrebna za nove i daljnje pothvate i bojeve Gospodnje.
Posebno se molim za Vas svaki dan. Neka Gospodin primi molitvu moju i neka se u svemu po Vama i u Vama proslavi Gospodin i ispuni Njegova sveta volja.
(Pismo I/4,23)

Fra Ante Antić